

ALMA MATER

Newsletter

S E V SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI / HEALTH AND EDUCATION FOUNDATION

ISSUE : 16

EDİTÖRÜN NOTU

Elinizde tutmakta olduğunuz bu sayıyı hazırlamakta gecikiğimizi biliyor ve konuya ilgili olarak sizlerden özür diliyoruz. Siz de takdir edersiniz ki bülten hazırlamak başlı başına uzmanlık gerektiren bir iş. Bizler bu işi biraz amatörce yürütmeye çalışıyoruz açıkçası. Yeterince büyük bir ekibimiz olmadığından ufak tefek bazı aksaklılıklar yaşıyoruz, ama bugüne kadar sizlerden olumsuz bir eleştiri gelmediğine göre doğru yolda olduğumuzu düşünüyoruz.

Aslında gönül ister ki, sizlerden daha çok tepki alalım. Olumlu ya da olumsuz. Bizlere yazın isteriz. Hayatınızdaki olayları, başarılarınızı sayıları on iki bini aşan Amerikan Bord Okulu mezunu ile paylaşın. Okuduğunuz kitapları, seyrettiğiniz filmleri, oyunları da paylaşabilirsiniz bizimle. Bulundığınız ya da tatil gittiğiniz yöreyi de anlatabilir, izlenimlerinizi aktarabilirsiniz. Bu konuya ilgili yetenekli katılım olursa birkaç sayfa daha ilave edebiliriz Alma Mater Newsletter'ımıza. Yeter ki sizlerden bir katılım alalım.

Geçen sayımızda adreslerinizi güncelleştirmenizi rica etmiştik. Bu ricayı tekrarlıyoruz. Sizlere daha sağlıklı ulaşabilmemiz için zaman zaman elimizdeki

veritabanının güncelleşmesi gerekiyor. Lütfen:

- 1) Adınız / Soyadınız
- 2) Mezun olduğunuz Bord Okulu ve yılı
- 3) Telefon numaralarınız (iş/ev)
- 4) Faks numaranız
- 5) e-posta adresiniz
- 6) Yazışma adresiniz
- 7) Mezun olduğunuz üniversite / bölüm
- 8) Mesleğiniz
- 9) Çalışmakta olduğunuz iş alanı / iş yeri / pozisyonunuz
- 10) İş yerinizin adresi

bilgilerini aşağıdaki posta ya da elektronik posta adreslerine gönderin.

Bize zaman ayırdığınız için şimdiden teşekkür ederiz.

Biz bu sayıyı (ve bütün sayıları) hazırlarken büyük bir keyif alıyoruz. Umarız sizler de okurken aynı keyfi alırsınız.

Keyifli okumalar!

Alma Mater Newsletter

Chief Editor: Tamer Şahinbaş

•Desktop Preparations: American Board •Film: Sürmeli •Publishing: İlvane Matbaası

Published by the Health and Education Foundation quarterly and distributed to the alumni/ae of the Board Schools free of charge.

Rizapasa Yokuşu No: 50 Eminönü 34450 İstanbul Tel: (212) 514 15 74 Fax: (212) 519 08 83

e-mail: sevbilgi@sevakfi.org

www.sevakfi.org

EDUCATION IS THE BEST WAY TO PEACE IN THE WORLD

by a long-time UNA member, Niyazi Özbelli

In May we have received the following article with the below message.

May 2, 2002

I am a 1945 graduate of Tarsus American College. This article that I wrote for the United Nations, I thought that you might find it interesting. Always best wishes to everybody at the Amerikan Bord Heyeti.

Sincerely,
Niyazi Özbelli

Brainpower is the most valuable resource in any country, anywhere in the world. The effectiveness of brainpower depends upon the extensiveness and quality of education. Gaze into a child's eyes and you will see that the whole world would be far more creative if far more children and young people were given education opportunities.

The United States is seriously intent on diminishing terrorism and promoting peace. This nation should be in the forefront of nations giving aid for the education of children in many nations, especially those whose people are impoverished or torn by strife.

Promoting education requires a long-range hope and a large, global perspective. That is far better, for the United States and for the world, than the typical military-business perspective, that is, to gain the largest monetary return in the shortest time. A perspective of no less than 20 to 30 years is required in order to see a return on money invested in education.

The United States is the world's major merchant of military equipment. In 2001, the Department of Defense has a good sales year, with the worldwide increase of 8.5%.

Our priorities could be better. And another way to promote that better way -education-

to promote higher education in the United States for students from anywhere in the world, regardless of their economic capabilities. Reduced fees, scholarships and work-study programs are not novelties, but they are far from the reach of many international students. In Connecticut, college and university fees are higher for non-residents and nearly all financial aid is only for American citizens.

I was born in Turkey and am a 1945 graduate in Tarsus, Turkey. I still remember vividly my school principal, the late William Sage Woolworth, an American, who spent 25 years educating children in that small Turkish town. I strongly believe that, even in today's world, we need vast numbers of able, dedicated Americans who would be willing to go anywhere as educators. Isn't that far better than to go, heavily armed, anywhere to kill or to be killed?

Some months ago, a young Palestinian girl was brought to Hartford Hospital to have a bullet removed from her head. After delicate surgery, the doctors found that bullet had been made in the U.S.A. Peddling armaments around the world, for whatever lofty geo-political reasons, is shortsighted and small-minded. The brainpower of immense, positive possibilities for the world and for a little Palestinian girl is, clearly, education.

Who dares to teach must never cease to learn. John Cotton Dana

Never mistake knowledge for wisdom. One helps you make a living; the other helps you make a life.
Sandra Carrey.

Education is a progressive discovery of our own ignorance. Will Durant

A teacher affects eternity; he can never tell where his influence stops. Henry Brooks Adams

ÖZEL İZMİR SEV İLKÖĞRETİM OKULU ANKARA'DA

Sene başından beri beklediğimiz Ankara gezisini gerçekleştirdik. Gezi boyunca öğrenciklerimi-zi hayatımız boyunca unutmayacağız. Program o kadar güzel hazırlanmıştı ki, uzak ve yakın tarihimize ilgili her yeri doyasıya gezdik, gördük ve öğrendik.

Ankara Kalesi ve Anadolu Uygarlıklarını Müzesi'ni gezince eski uygarlıkların beşiği Anadolu'nun değerini daha iyi anladık. Eski ve yeni meclisleri gezince de Atatürk'e olan sevgi ve saygımız daha çok arttı. Ata'nın mezarı başındaki saygı duruşunda bize armağan ettiği cumhuriyetin

bekçileri olduğumuzu gururla hissettik.

Türkiye'nin en büyük makamı olan Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde, yarının büyükleri olarak saygı ve sessizlik içinde davrandık.

Uzay Bilimleri Merkezi'ndeki ziyarette ise fen dersinde işlediğimiz konuların âdetâ tekrarını yaptık. Bol bol deney yaparak, eğlenerek öğrendik. Eğitim ve öğretim amaçlı bu gezi bize birkaç saat kadar kısa geldi. Bu geziyi düzenleyip bizim eğlenmemizi, dinlenmemizi, öğrenmemizi sağlayan tüm büyüğlerimize son-suz teşekkürler.

Özel İzmir
SEV
İlköğretim
Okulu
5. Sınıf
Öğrencileri
Mayıs 2002

ÖZEL GAZİANTEP AMERİKAN HASTANESİ'NE YENİ POLİKLİNİK

Bir asırdan fazla sizlere sağlık hizmeti veren Özel Gaziantep Amerikan Hastanesi bu hizmetlerine bir halka daha ekleyerek 21 Haziran 2002 tarihinde Atatürk Bulvarı No:97 (Tuğcan Oteli Karşısı)'de "Sağlık ve Eğitim Vakfı Amerikan Genel Tıp Merkezi" adı altında özel bir Teşhis-Tedavi Merkezi açmıştır.

24 saat, deneyimli ekibiyle sağlık hizmeti verecek olan bu merkez, geçmişte olduğu gibi bugün de halkımıza güvenilir, ekonomik yaklaşımlarıyla en büyük desteği verecektir.

ÜSKÜDAR OKULLARI BİTLİS'İN OVAKIŞLA İLÇESİNDEN

Ovaklıla, Bitlis İlköğretim Okulu ve bu okula bağlı 12 köy okulundan oluşan kuruluş ile ilgili haber okuduktan sonra bu organizasyona yardım etme fikri kafalarımızda oluştu. Bölgedeki kültürel canlanma ve eğitime yönelik çalışmalar yapan kurum anne-çocuk eğitimine yönelik çalışmalarla beraber bölgedeki ekonomik canlanmaya katkısı olması açısından çiftçilerin eğitimimeye yönelik çalışmalar da yapmakta, öğrenci ve

Öğretmenlerin

beraberce

hazırladıkları gazete

aracılığıyla bulundukları bölgede ve çevre köylerde haberleşmeyi sürdürmektedir. Kurdukları çok amaçlı odayı sinema gösterileri, kadınlara yönelik konferanslar, konserlerle tüm bölge halkın kültür merkezi haline getirmek istemektedirler. En çok başarmak istedikleri de bu çalışmanın diğer doğu illerine örnek olusutması ve kızların okula gitmesi, kızların/kadınların okur yazar olması.

Proje okula bilgisayar laboratuvarı açmak için

geliştirildi. Üsküdar Amerikan Lisesi ve Üsküdar SEV İlköğretim Okulu'nda artık kullanılmayan 35 bilgisayar HP-Türkiye tarafından elden geçirildi.

Marmara Bilgisayar program ve donanımların yenilenmesine yardımcı oldu.

Bilgisayar masaları için Üsküdar Amerikan Lisesinden Yetişenler Derneği seferber oldu. Ayrıca Ovaklıla İlköğretim Okulu Müdürü ile yaptığı görüşmede baskı makinası mürekkebi, disket, cd, dijital kamera ve la-

boratuvar için elektrik tesisatına ihtiyaç duyuklarını öğrendik. Bu ihtiyaçların temini için öğretmenler ve öğrenciler "fundraising" çalışması yaptılar. Sağlık ve Eğitim Vakfı bilgisayarlarının bölgeye gönderilmesinde destek verdi.

Okulumuzdan Ebru Baykoca (Rehberlik Servisi), Birkan Kılıç (Bilişim Teknolojileri Koordinatörü), Bengü Shepard (Türk Üniversiteleri Rehberi), Alison Stendahl (Akademik Müdür Yardımcısı) ve Üsküdar Amerikan Lisesini temsilen dört öğrenci Atilla Bora (Lise 3), Burç Tosyalı (Lise 2), Arzu Komili (Lise 1) and Gizem Göryarkin (Lise Hazırlık) ile Marmara Bilgisayar'dan iki kişi bölgeye gittiler.

Laboratuvar kuruldu, internet ve network bağlantısı yapıldı. 22 Nisan Pazartesi günü laboratuvarın açılışı yapıldı. Açılışa Bitlis Vali

Yardımcısı, Ahlat İlçe Milli Eğitim Müdürü , Belediye başkanı ve Jandarma Komutanı katıldı. Oniki köyden gelen okul müdürleri bilgisayarları aynı törende teslim aldılar. Törende evsahibi öğrenciler tiyatro ve halk dansları gös-

terisi sundular.

Öğrencilerimiz, okul müdürü ve Ovaklıla dergisi yazı işleri müdürü ile toplantılar yaptılar, projenin ve derginin yayınıyla ilgili detaylar öğrendiler, karşılıklı fikir alış verişinde bulundular.

UNUTULMAZ DAKİKALAR

Sonunda günlerce beklediğimiz gezi başladı, Ms. Stendahl'ın bize bu projeden bahsettiği gün kadar heyecanlıydık. Aynı vatanı paylaşmak bile oradaki insanların bizden biraz daha farklı olduğunu biliyordum. Uçağın Van'a inişmesi dünyalara değer bir görüntüyüdü. Van Gölü sanki ayaklarımın altında, gölün içine iniş yapacakmış gibi, havalimanına indik. Şansımıza hava mükemmel oldu. Masmavi gökyüzüyle Van gölünün sularının berraklığını beni şaşırtmıştı. Sadece fotoğraflarda gördüğüm manzara artık önmeydi. Van'ın içinde küçük bir tur Türkiye'nin doğusu ile batısının ne kadar

farklı olduğunu anlamamı sağladı. Etrafımızda dolaşan ve ellerindeki sakız ve kağıt mendilleri satmak için elliinden geleni yapan çocukların içindeki yaşama sevinci beni daha da mutlu etti.... Karşımızdaki manzaraya sanki aynı dünyada, bize yakın bir yerde bulabileceğim bir yerde değil de uzaydaymış gibi hayretle baktıydık. Van Gölü kıyısında bir çay bahçesinde oturup bölge hakkında bilgi alındıktan sonra kalacağımız yere geldik. Üçer kişilik odalara yerleştirildik. ... Saat 18:00 civarı okulumuzdan gelen bilgisayarların kargoya okula geldiğini öğrendik ve hemen okulun yolunu tuttuk. Yem-yeşil ovaların bembeяз karlarla kaplı dağların bir aradlığı görülmeye değerdi.

Nemrut Dağı'na gitmeyi herkes dört gözle bekliyordu. Ne yazık ki yolun karlarla kaplı olmasından dolayı sadece yarısına kadar çıkabildik. Yol kenarında durup karlar üzerinde yürüyerek metrelerce yükseklikten Bitlis'i izlemek hayatı asla unutamayacağım anlardan biri oldu... Dağlardaki maceramızdan sonra yakınımızda bulunan köyde dolaşmaya başladık. Her zaman Türk insanının misafirperver olduğu

hakkındaki görüşlere İstanbul'da bulduğum için karşı çıktım ama bu görüşün Türk insanının tamamı değilse de Bitlis köylülerini için doğru olduğuna artık inandım. Bizlerle birkaç dakika önce bile tanışalar, hemen yeni yıkılmış bardaklara ayran doldurup bize ikram ediyorlardı.

Sıra geziminin en heyecanlı ve en unutulmaz bölümüne gelmişti: Ovaklı Köyü'ndeki minik arkadaşlarımızla buluşma anı.

Birbirimize bu kadar kısa zamanda isinacağımız aklım ucundan geçmemiştir. Bu da her halde bizi kardelen çiçekleriyle karşılayıp, yeni doğan kuzucukları göstermeleriyle başladı. Hayatında belki bir daha asla geçiremeyeceğim dakikaları onlarla geçirdim... Hâlâ onlarla mektuplaşıp telefonlaşıyor olmamız aramızdaki

kardeşlik bağıının ne kadar güçlü olduğunu anlamamı sağladı. Onlar benim için artık doğudaki yabancılar değil, arkadaşlarımdı. Türkiye'nin bir diğer ucunda ailem gibi yakın

gördüğüm insanların olması belki de bu gezinin bana sağladığı en büyük hediyyedir.
Gizem Görkaydın (ÜAL Prep.)/Arzu Komili (ÜAL Lise 1)

TANIŞMA

Merhaba sevgili Üsküdar Amerikan Lisesi öğretmen ve öğrencileri, ben Fırat Balkaya. 13 yaşında ve 7. sınıf öğrencisiyim. Ayrıca gazetemiz Ovakışla Günlüğü'nün Genel Yayın Yönetmeniyim.

Gazetemiz dördüncü yılında ve 20. sayısını yayına hazırlıyoruz. Ben de gazetemiz yayınlandıktan bu yana, gazete çalışmalarında görev alıyorum. İlk yılmda köşe yazarıydım. Daha sonraki yıllarda şimdiki görevime başladım. Gazete çalışmalarımızı haftada bir kez kol çalışmaları kapsamında yapıyoruz. Yaklaşık yirmi kişilik bir ekibimiz var. Toplantılarda konu belirleyip iş bölümü yapıyoruz, arkadaşlarımızın tümüne görev vermeye çalışıyoruz.

Bu toplantılarla danışman olarak öğretmenlerimiz katılıyor. Dağıtılan konuları arkadaşlarımız araştırıp getiriyorlar. Bu yazıları-haberleri son bir kez gözden geçirip gazeteye girip girmeyeceğini kararlaştırıyoruz.

Gazete çalışmalarında yer almaktan çok mutluyum. Çünkü bu sayede kendimi kanıtlayabilme ve

geliştirebilme imkânı buldum. Ayrıca bize duyu- lan güven sayesinde cesaretimiz ve kendimize güvenimiz arttı. Gazete çalışmaları ile okulu- muza gelen yenilikler ise hem biz öğrencileri hem de belde halkımızı aydınlığa kavuşturdu. Öncelerde umut bizim için sadece sönükl bir top, ama bize sağlanan güven ortamı sayesinde sönükl topumuz âdetâ ışık saçan güneş oldu. Bahsettiğim dostluklardan biri de sizlerle, yani Üsküdar Amerikan Lisesi'nden gelen konuklarımıza oldu. Onlar dayanışma ve işbirliği ile okulumuza bir bilgisayar laboratuvarı kurdular. Bu büyük yardımları nedeniyle, hem bizlerin hem de belde halkımızın gönüllerinde büyük bir yer edindiler.

Onlar gittikten sonra onları düşündüm, onları düşündük. Bengü Hanımın dediği gibi "biz onları konuşmadık. Çünkü onları hep düşünüyor olacağız."

Görüşmek üzere...
Hoşça ama dostça kalın...

Fırat Balkaya
Ovakışla İlköğretim Okulu
Öğrencisi

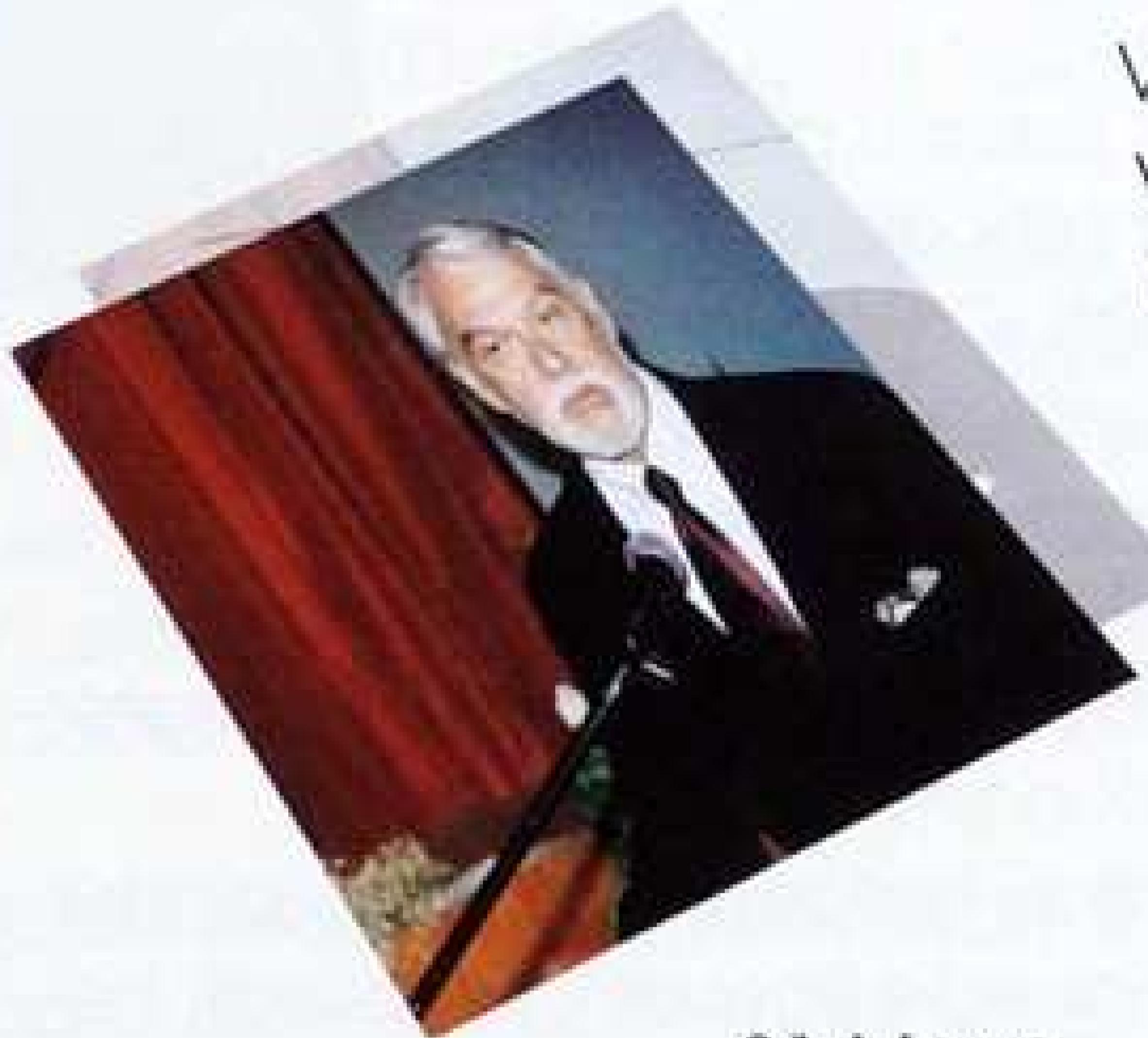
Treat people as if they were what they ought to be and help them become what they are capable of being. Johann W. von Goethe

It is greatest of all mistakes to do nothing because you can only do a little. Do what you can.
Sydney Smith

What wisdom can you find that is greater than kindness? J.J. Rousseau

"ŞEVKET SABANCI AUDITORIUM"U AÇILDI

Üsküdar Amerikan Lisesi'nde "Şevket Sabancı Aditorium"u açıldı.

Vakfin, mütevellielerin ve okul mezunlarının desteği ile yaptırılan odačtoryumun bir benzeri pek çok okulda yok.

31 Mayıs
2002 tarihinde,
mütevellielerimiz, yönetim kurulu
uyelerimiz,
Vakıf ve Okul
yöneticilerimiz ile çok
sayıda
mezunumuzun ve

Sabancı'nın konuşmalarından sonra Üsküdar SEV İlköğretim Okulu öğrencileri, Üsküdar Amerikan Lisesi öğrencileri ve Vedat Sakman ve orkestrası birer dinleti sundular.

Bahçede geç saatlere kadar devam eden kokteylde davetliler yeni odačtoryumun mutluluğunu ve heyecanını paylaşmaya devam ettiler.

Sabancı ailesi ile Sabancı Holding üst düzey yöneticilerinin katıldığı açılışta Dr. İlhan Dülger "Master of Ceremony" olarak görev aldı. Kurucu temsilcisi Alan McCain, Yetişenler Derneği Başkanı Efsane Turan, Mütevelli Heyet Başkanı Yaşar Yaşer ve Mütevelli Heyet Onur Başkanı Şevket

BIR REUNION'IN ARDINDAN

O beloved Alma Mater
Alma Mater strong and true
Pure, Unselfish, True and Noble....

Sevgili pure, unselfish, true and noble kızlar,

Hepiniz benimle aynı duyguları paylaştınız mı bilmiyorum ama yaşlarımız gün aldığından mı nedendir bilmem 8 Haziran 2002 Cumartesi günü ben hepinizin yüreklerinden gözlerinize aynı sevgi ışığının yansığını gördüm... Ne mutlu bizlere ki günümüzde insanların e-maillerle ve birtakım yazılarla birbirlerine telkin etmeye çalıştıkları "yaşamda sevginin en önemli unsur olduğu" gerçeğini 7-8 yıllık eğitimin bize verdiği tortu olarak yılların delik deşik ettiği süzgeçlerimizden geçirip her kilidi açmak üzere yaşamımızın en önemli anahtarı olarak kullandık... Ve bence en çok da ona tutunduk...

Sevgili Zuhail, Zeynep Erden, Perihan, Feride taaa uzaklardan pırıl pırıl yüreklerinle bizlere katılıp sizlerle hasret giderme fırsatı tanınız... Ne sevindik! Sema, Nazan, Dilek, Işık, Leyla, Nilgün, Nur, Mehlika, Bedia, Gülsev, Muazzez, Mehtap, Neşe, Esen, Esin, hepiniz ne genç, ne candandınız... (En azından benim için öyle, sizleri bilemem) Sevgili Sema hepimize "Hey gidi günler hey!" dedirten slide gösterin bizi ne kadar da duygulandırdı ve nasıl da 35 yıl önce sine taşıdı... (Resimlere bakınca o kadar da moruklamadığımızı farkettik!!!???) Bazılarımız birbirimizi 35 yıldır görmemiş olsak da güzel olan 35 yıl önce bıraktığımız noktadan başlamamızdı. Sanki zaman durmuş ve hiçbir şey değişmemiş... Halbuki hayat bize neler getirdi, neler

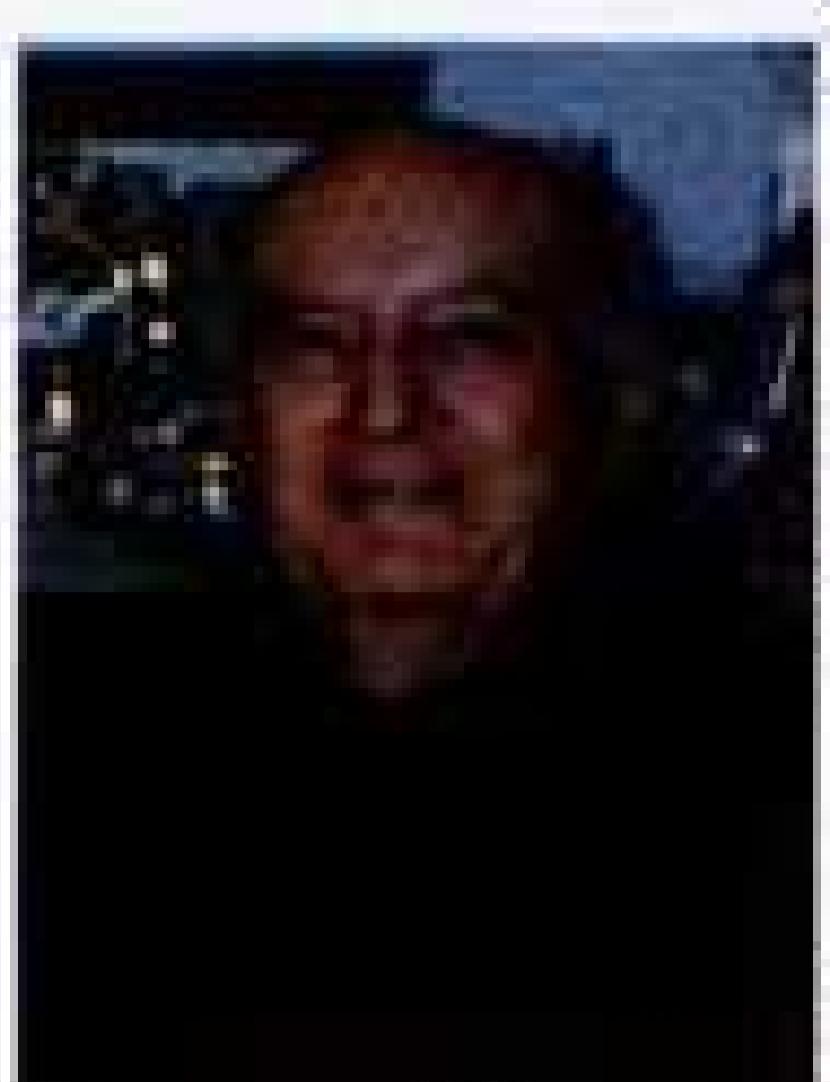
götürdü az çok uzaktan da takip ederek bilyoruz çünkü o bitip tükenmeyecek dostlukımız birbirimizi takip etmemizi gerektiriyor...

Okul, sınıflarımız, kantin, practice house, auditorium bıraktığımız gibi değildi ama daha bakımlı idi ve güzelleşmişti. Dolaşırken de yüreklerimizi gene de pir pir ettirdi... Gülüştük, söyleştik, bahçede kurulmuş soframarda bu kez şaraplarımı yudumlayarak yemekler yedik, gene auditorium'da İstiklal Marşı, Alma Mater söyledik... 65 yıllık o sevgili mezun taaa Amerika'dan kalkıp gelip dimdik ve muzip bir çocuk hali ile sahnede konuşma yaparak hepimizi nasıl da imrendirdi... (Kızlar, bizlere nasip olur mu dersiniz??) 55 yıllıkar, 45 yıllıkar ne keyifliydiler... Sizleri bilmem ama ben herkesin ruhunda bir asgari müsterek yakaladım... Ne dersiniz ? Hocalarımızdan bir tek Seniye Pakalın'ı bıraktığımız gibi bulup, konuşmasını dinlemek de ayrı bir zevkti... Her sınıfın ruhları ile yukarılardan gülümseyen kayıpları da anıldı... Bizlerin de Denizi, Serap'ı herhalde aramızdaydı ki bol bol bahsetti...

Akşam bir kismımız yatiya Nur'un Alemdağ'daki cennetine (aşağıda açıklaması var) giderken geri kalanlar da ertesi gün brunch'da onlara dahil olmak üzere Koço'ya kafa çekmeye doğru yol aldık... Gene çok güldük, çok çene çaldık tabii... Çıkışta sevgili Nadide ile karşılaşmadık ayrı ve güzel bir sürpriz oldu !!! Koço'dan gece kahveleri ve çayları için Esin'imin Moda'daki yeni evine (Her ne kadar Esin'e "welcome to İstanbul" partisi Ekim'de tekrarlanacaksa da...) "May thy rays so pure and lovely, In the Darkness of the night.." diyerek gittik... Bu yaşta, gecenin o saatinde "pure and lovely miydik" Allah bilir...???

Ertesi sabah "brunch" için Nur'un cenneti dediğim Alemdağ'daki, kendisinin design etmiş olduğu kocaman bahçe ve evde toplanma.. (Bilmeyenler için not : Hayalinizde cenneti nasıl tahayyül ediyorsanız işte öyle bir yer...) Her tür çiçek, her tür ağaç, şırıł şırıł akan sular, köprüler, nefis bir dekor, her şey her şey işte !!! "Like a garden green and verdant , where refreshing life is found" Seslerimizin kısılmasından sohbet ve gülüşmeler tahmin edilebiliyordu...

YILMAZ ALP (TAC '52)'DEN MEKTUP

Sevgili TAC 1951-1952 mezunları:

Hepiniz, 2001 yılında kurulan DEV'e (Dinozor Eğitim Vakfı) hoş geldiniz.

Kurucu ve idareciler: (TAC '51)

Yaşar Yaşer, Ahmet N. Koç, Uğur Ersoy, Turan Kuzucu, Mehmet Güreş, Mehmet Büzrүç, Mehmet Ali Ensert, Yılmaz Alp; (TAC '52) Mustafa Aydın Aysan, Acar Tunçbilek, Çetin Kocaer.

Bu arkadaşlarımız 2001 yılında 50. yıl toplantısında bulunmuşlar ve DEV'i kurmuşlardır. DEV vakfına 1952 yılı ve öncesi mezunları üye olabilirler. Giriş ücretsizdir. Üye olan arkadaşlar Alma Mater ya da TAC Newsletter'a küçük birer yazı yazarlarsa memnun olurum. Yaşar Yaşer arkadaşımızın 15 mart tarihli mektubunu ve Cevdet Naci Gündalp (TAC '47) abimizin Alma Mater'daki davet yazısını sevinçle okudum. Organize edilen yıllık mezunlar toplantısının bundan sonraki yıllarda mümkünse 23 Nisan'da yapılmasını teklif ediyorum.

Svgili TAC '51 mezunları; dönemimizden en çok Yaşar Yaşer'in haber ve yazılarını okuyoruz. Kendisine teşekkür ederim. 1971 yılında (mezun olduktan 20 yıl sonra) Yaşar Yaşer'le Ankara'da karşılaşmıştık. Bana "diğer arkadaşlarımızdan hiçbirinin arayıp sormadığını, hiçbirine rastlamadığını" söylemişti. Daha sonraki bir karşılaşmamızda Aydın Türeli'yi gördüğünden bahsetmiştim. 2001 yılında 50 yıl toplantısına gelenlerden ve Yaşar Yaşer'in 15 Mart tarihli mektubundan anladım ki "Kapsama Alanı"

biraz genişlemiş. Bugün aklımda kalan diğer '51 mezunu arkadaşlar: Aydın Türeli, Nadir Donat, Bahir Bilgin, Hasan Kelekçi, Yavuz Deniz, Ahmet Sağol.

İstanbul'da 1951 yılında ilk olarak Ahmet Sağol'a rastlamıştım. Beyoğlu'nda bir muhalibicide otururken görmüştüm. Tıp Fakültesine girdiğini söylemişti. Sonra Hasan Kelekçi'ye gene Beyoğlu'nda rastlamıştım. Bahir Bilgin'e, Mehmet Ali Ensert'e Ankara Gari'nda, Turan Kuzucu, Yusuf Aytemiz ve Mustafa Aydın Aysan'a Ayı Sami'ye 1950'li yıllarda İstanbul'da, 1980'lu yıllarda da Hayati Varat, Yavuz Engin, Yaşar Yaşer ile karşılaştık.

Aramızdan ayrılan arkadaşlarımız: Ziya Başlamlı, Sırı Başlamlı, İsmail Abanoz, Bahattin Yalım, Enver Doğan, Erdem, Osman Tekok, Ayhan Türeli, Erdoğan Bali, Kayhan Sağlamer, Selahattin Canpolat. Hepsiyle de görüşmüştüm; hepsini rahmet ve sevgiyle anıyorum.

Svgili Arkadaşlar: 2002 Mart ve Nisan aylarında Yaşar Yaşer ve Leyla Kesiner (ACI'85); Mehlika Yaylalı (ÜAA '67) ve Mrs. Dorothy Birge Keller ile Gedikpaşa Amerikan Okulu'nda okuyan ve mezun olan (Gedikpaşa Amerikan Okulu 1936'de kapandı) abimiz Selami Akpınar, ablalarımız Selma Emir, Rezzan Cebiroğlu, Semiha Bodur ile Selma Emir'in evinde toplanıldı ve yaklaşık 70 sene evvel kapanan Gedikpaşa Amerikan Okulu hakkında konuştu, anılarını dinledik.

BIR REUNION'IN ARDINDAN (yan sayfadan devam)

(Yan sayfada devam ediyor)

Herkes çocuklarından bahsedince göğsüm iftiharla kabardı doğrusu... En azından pırıl pırıl evlatlar yetiştirmekte başarılı olduğumuzu düşündüm... "Lead us all forever onward, Lighten all with their pure light..." "Keep thy children true and noble 'Neath thy all-protecting arm..."

İki günün sonunda herşeye rağmen "pure, unselfish , true and noble" olarak "evermore inspired by each other" kalacağımızı düşündüm...

Sizleri çooooook seviyorum
Zeynep Erkut (ÜAL '67)

GEDİKPAŞA AMERİKAN ORTAOKULU'DAN YETMİŞ YILLIK DOSTLAR BİR ARADA

Selma Emir, Selami Akpinar, Rezzan Cebiroğlu, Semih Bodur.... Gedikpaşa Amerikan Ortaokulu'ndan, bir grup arkadaş. Artık olmayan bir okulun hayatı kalan son birkaç öğrencisi. Selma Hanım 1932 mezunu, diğerleri 1936'da okulun kapanmasıyla mezun olmadan ayrılmışlar...

Bütün hikaye Şubat/Mart sularında Tarsus mezunlarından Yılmaz Alp sınıf arkadaşı ve Vakfımız Mütevelli Heyet Başkanı Yaşar Yaşer aracılığıyla ABH/SEV ofisini aramasıyla başladı. Bir tesadüf eseri Yılmaz Alp'in eşi ile bir Gedikpaşa mezunu olan Selami Akpinar'ın eşi aynı okulda öğretmen olarak çalışmışlar, bu nedenle iki aile dost olmuştu.

Gedikpaşa Okulu kapananı 66 yıl oluyordu ve elimizde okul mezunlarına dair en ufak bir kayıt yoktu. Bu nedenle okulun eski bir öğrencisiyle buluşma fikri çok heyecan vericiydi. "Ayaklı tarih" olan bu öğrenci ile vakit çok geç olmadan görüşmemiz, anılarını dinlememiz gerektiğinden hareketle öncelikle Yaşar Yaşer, Yılmaz Alp ve eşi ile Selami Beylere, bu buluşmayı takip eden bir ay içinde de, Nisan'da, Dorothy Keller, Mehlika Yaylalı ve Yılmaz Alp ve eşi ile birlikte Selma Emir'e gittik.

Ev sahibimiz Selma hanım diğerlerinden birkaç yaş büyük ve daha önce mezun olmuş ama yıllar önce Vefa Lisesi'nde Edebiyat öğretmenliği yaparken aynı lisede İngilizce öğretmeni olarak çalışan Semih Bodur hanımla karşılaşıyor ve onun vesile olması ile gruba katılıyor. Bir zamanlar sıkça buluşan Gedikpaşalılar toplantıları artık nadiren ve giderek daha az sayıda katılımcı ile gerçekleştiriyor. Bu seferki toplantıya biz vesile olduk biraz da,

ama özellikle Yılmaz beyin bu konudaki çabaları takdire şayan. Kendisine buradan tekrar teşekkür ediyoruz.

Biz gittiğimizde Rezzan hanım dışındaki bir araya gelmişti. Tüm eski sınıf arkadaşlarının biraraya geldiklerinde yaşıları kaç olursa olsun gerisin geri o gençlik dönemlerine dönmeli durumuyla karşı karşıyaydık. Onların, mutluluğu, heyecanları, birer birer dökülen anılar bizleri de oldukça duygulandırmıştı.

Rezzan hanım biraz daha geç geldi toplantıya. Bir yakını vefat etmiş, başsağlığına gitmiş, ama sonra "kusura bakmayın 70 yıllık dostlarımıla buluşmaya gidiyorum" deyip izin almış akrabalarından. Aile üyeleri tam bozulacakken Rezzan hanımın erken ayrılımasına bu mazereti geçerli saymışlar. (Herkese nasip olmaz ki 70 yıllık dostluklar!)

Eski günler yâd edildi. Miss Woodward'ın ayağında zincirlerle, Miss Putney'in ofisinin önündeki merdivenlerden inerken Rüzgar adlı şiiri oku-

masını, "I would be true" şarkısını söylemeklerini bu nedenle hayatları boyunca dürüst olduklarını, okulun yakınlarındaki bir kilisede Hamlet'i sahnelediklerini, eski öğretmenlerini, müfredatlarını, o yıllarda kız-erkek karışık okumanın avantajlarını, eski arkadaşlarını... Pek çok şey konuşuldu o birkaç saat sürede. Gedikpaşa öğrencileri o nisan günü yeniden öğrenciliklerini yaşadılar, bizleri de alıp bambaşka bir zamana götürdüler.

Yan sayfaya ofis arşivinde bulduğumuz bazı Gedikpaşa resimlerini koyduk, sizler de bakıp geçmişe bir yolculuğa çıkışınız diye.

Masanın etrafındaki: Bayan Alp, Rezzan Bodur, Selma Emir, Mehlika Yaylalı, Selami Akpinar, Semih Bodur

Ayaktakiler: Yılmaz Alp, Dorothy Keller, Selami Akpinar
Oturanlar: Rezzan Cebiroğlu, Selma Emir, Semih Bodur

Ofis arşivindeki bazı fotoğraflarla gittik Gedikpaşa mezunları ile buluşmaya.. Hoş bir tesadüf elimizdeki fotoğraflardan birinin aynısı Selma Emir'de de vardi. Gedikpaşa Amerikan Ortaokulu 1932 yılı mezunlarından Selma Emir'in (daire içinde) sınıf arkadaşlarından isimlerini hatırladıkları: birinci sıra (soldan sağa): Afife, Sabıha, Armine, xx; ikinci sıra: Katina, Nermi, Miss Putney, xx, Selma, üçüncü sıra: Viktorya, Cemile, Feridun, xx, xx, Pervin, Nermi, dördüncü sıra Agopyan, Kazım, Vedat, Resuhi, Ertuğrul.

Gedikpaşa Okulunun bahçe kapısı önünde çekilen bu fotoğrafın arkasına şu not düşülmüş: "Miss Nounig Dolamadjyan with a group of Armenian taken in 1898?"

Yılı belli olmayan bu resmin arkasına kimliği bilinmeyen birince şu not düşülmüş: "Picnic group pupils and friends"

Resmin arkasında sadece "February 1927" yazıyor.

Yılı belli olmayan bu fotoğrafın arkasında "Mother Goose and Her Friends" yazıyor.

TALAS GET TOGETHER, MAY 3-5, 2002 THE MORE WE ARE TOGETHER, THE HAPPIER WE WILL BE

AKDOĞAN, Taner ('63)
AKSOY, Münir ('63)
AKYÜREK, Yücel ('58)
ARAN, Oğuz ('63)
BAYSAL, Cem ('64)
BOZDERE, Mustafa ('63)
CİNGİ, Ahmet ('58)
ÇAKIR, Şefik
ÇARDAR, Cengiz ('63)
DAMAR, Bülent ('63)
DÜLGEROĞLU, Erkan
EREN, Nabi ('62)
GÖLE, Selçuk
KELLER, Robert
McCAIN, Alan

Robert Keller: (1953-58, 1960-64) I am very pleased to return again to Talas and to sleep in the Konak again... My first "home" in Turkey in 1953. I am thankful that Talas campus continues to serve the young people of Turkey - that it continues to serve education in Turkey! Thanks to Erciyes University. It is wonderful to be with former students... to remember the good times, even the hard times look good now, to sing and laugh together, to be thankful for the lessons of life we learned here in Talas. ALL HAIL TO THEE!

Dorothy Birge Keller (1955-58, 1960-64) My joy in Talas rests mainly on the pleasure and pride I feel when I enjoy the Talas graduates now, "Our Boys"! Now, those little boys have become highly successful, wonderfully caring and value-led men, contributing meaningfully and importantly to Turkey and to the world. Thank you, honored Talas graduates, for honoring us with the quality of you: your work, your choices in life, your values, your character.

12

MENEMENCİOĞLU, Haluk ('64)
MÜDERRİSOĞLU, Aydin ('64)
MUTLU, Cemal
OKTAY, Yüksel ('53)
ÖZGÜVEN, Cemal ('61)
SARIYILDIZ, Emir ('64)
SARIYILDIZ, Mehmet
SUNAL, Ali ('63)
ŞÖLEN, Alpan ('63)
TANVER, Hilmi ('64)
TOLGA, İzmir
TUĞSUZ, Ahmet Olcayto ('65)
TÜRKTAN, Sezer
UZUN, Hikmet ('62)

Alan McCain (1961-64, TAC 1967-73, 1988-90)
"...by pupils you'll be taught..." I discover new things that I need to know all the time, mostly from my former students who are now, blessedly, my friends. Especially in the atmosphere of Talas, which was so formative for us all, there is the aura of growth along with the springtime... new birth. It was a wonderful weekend, thanks to everyone.

Yüksel Oktay (1949-53, TAC 1953-56) Reunions are wonderful places, especially class reunions at location. Although I have been in the United States since 1957 I visit Turkey regularly, both for business and pleasure. Last night's party where we sang songs, talked about the good days was very memorable.

Nabi Eren (1958-62, Robert College 1962-65)
Mezun olduktan sonra Talas'a 1995 toplantısında gelmiştim ilk defa. Okul ve Konak kampüslerinin fevkalade iyi korunmuş ve kulanılır olmasından çok mutlu oldum.

Nedim Bülent Damar (1959-63, TAC 1963-66) It

was a very emotional experience to come back after forty years.

Olcayto Ahmet Tuğsuz (1961-65, TAC 1965-68) I have always thought about my years in Talas as the best years of my life and I am very happy to be back here with my teachers, ağabeys and friends.

Aydın Müderrisoğlu (1960-64, Robert Academy

1964-67) First time back at Talas since 1964: Great nostalgia... Great to be back.

Hakkı Gürol (1960-64, Robert Academy 1964-67) Onbir-onbeş yaş dönemini geçirdiğim yuvama kırk yıl sonra tekrar dönüşümün inanılmaz duygularını yaşıyorum.

Cemal Mutlu (1961-65, TAC 1965-68) I always enjoyed being on this power spot. It is great to be with friends and teachers who share the same feelings.

Alphan Şölen (1959-63) Returning to the atmosphere of my formative years, reliving my childhood memories with my brother friends, have proven to be a wonderful experience.

Münir Aksoy (1959-63, TAC 1963-66) Beni ben yapan okulumu 40 yıl sonra tekrar görmekten çok mutluyum. Selam okul sana.

Mustafa Bozdere (1959-63, Robert Academy 1963-66) First time back to school after 39 years. I have missed everything, need to come more often. Love you all.

Cengiz Çandar (1959-63, TAC 1963-66) Talas was always a very, very strong attachment for me. It will always remain to be so. It was great to be back here with classmates, schoolmates and McCain and Kellers. Infinite love to all.

Ali B. Sunal (1958-63, Özel Yıldız Koleji 1963-67) Talas was everything to me. Unidentifiable nostalgia. I was very happy to be back with old friends and teachers. "All hail Talas to thee, to colleagues, classmates, dear teachers."

Selçuk Göle (1954-58) I am now 61 years old. Today is an extraordinary day in my life. The best five years of my life was in Talas. I am still proud of being a Talas graduate.

Cemal Özgüven (1957-61) Dear Dorothy Birge

and Robert Keller, it is something truely phenomenal to see you once again and after so many years. My years in Talas, as recently as yesterday and as far in the past as the stone age, will always remain unforgettable. Thank you for everything you have taught me.

Cem Baysal (1959-64) Feelings - I bet with someone on the number of students we could take to Talas on this occasion. I won the bet! No other reason for being here.

Feramarz Attar (1956-59, Robert Academy 1959-62) Talas, and all that it continued, remains as a resting place in my memory, in my daily continous chase after the next object of my hopes. I find the roots of love, hope, teamplay, and creative aspirations in those never ending years. This has been a fortunate opportunity to remember and relive those memories.

Metin Atamer (1954-58) Dönülmez akşamın ufkundayız / Vakit çok geç/ Bu son fasıldır ey ömrüm/Nasıl geçersen geç/ Cihana bir daha gelmek/ Hayal edilse bile/Avunmak istermeyiz/ Böyle bir teselliyle/ Dönülmez akşamın ufkundayız/ Vakit çok geç/ Bu son fasıldır ey ömrüm/ Nasıl geçersen geç (Y.K.Beyatlı)

Mehmet Timuçin (1958-62) Yıllar sonra sizlerle... bizlere çok büyük emekleri geçen siz değerli hocalarımızla ve kıymetli arkadaşlarımızla beraber olmak bizleri fazlasıyla mutlu etti... Bu birliliklerin devamını diliyorum. - İnşallah seneye yine beraber oluruz.

Hilmi Tanver (1960-64) 3-5 Mayıs 2002 benim için önemli bir hafta sonu olmuştur. Bu vesile ile belki de 35 yıldır görmediğim arkadaşları ve hocalarımı görmüş oldum. Zevk aldım.

Hikmet Uzun (1958-62, TAC 1962-65) Bu toplantıda bizlerle beraber olduğunuz için ayrıca çok memnun oldum. Gelişme çağında doğru yönde adım atmamı sağladınız, bana candan ve samimi davranışarak çok yardımcı oldunuz. Daha nice sağlıklı yıllara. 13

Modanın yeni hedefi; Meme Kanseri *** KORKMA-BİLİNÇLEN- ÖRGÜTLEN***

MODA - KANSER İLİŞKİSİ VE FTBC NEDİR?

FTBC – MMK- Ünlü Modacı Ralph Lauren'in yakın dostu, Washington Post gazetesi moda editörü Nina Hyde'ın 1990 yılında meme kanserinden ölümü üzerine, meme kanseri araştırmalarına katkı ve meme kanserli hastalara hizmet verebilmek amacıyla finansal destek sağlamaya yönelik bir sivil toplum girişimiştir.

FTBC – MMK Amerika'da, 240'dan fazla dünyanın en ünlü modacılarını bünyesinde toplamış olan Council of Fashion Designers of America (CFDA) ve onun Filantropik koluna "vakıf" olarak bağlı, resmi bir organdır. Bu vakıfın çalışmaları, ilk defa 1994 yılında Beyaz Sarayda Bayan Clinton'un himayesinde T-Shirt kampanyası olarak başlatılan bir girişim iken, giderek pek çok ülkede meme kanseri ile ilgilenen geniş bir yelpaze ile buluşmuştur. Örneğin İngiltere'de Prens Charles'in başkanlığında ve himayesinde yürütülen hareket gibi. Günümüzde Amerika Birleşik Devletleri, Avustralya, Brezilya, İngiltere, Kanada ve Yunanistan olmak üzere altı ülkede başarılı kampanyalar yürütülmekte, ve CFDA önumüzdeki 3 yıl içerisinde,larında Türkiye'nin de bulunduğu 10 ülkede daha FTBC-MMK kampanyasını başlatmayı planlamaktadır.

Kampanyanın temel prensiplerinden ilki ana irtibat noktasının mutlaka kanser araştırması yapan bir kurum olması ve bu kurumla bağlantılı olarak oluşturulan bir sivil toplum oluşumunun, kuruluşunun veya grubun profesyonel bir yönetici liderliğinde bu kampanyanın yürütülmesinden sorumlu olmasıdır. İkinci temel prensip ise; bu kampanyayı, diğer parsal destek sağlayan kampanyalardan ayıran, çok

önemli bir farkı oluşturmaktadır. Bu fark; her malzemenin sıra-kayıt numarası bulunması sonucu, elde edilen gelirin tümünün resmen belgelenmesi ve uluslararası mali denetime tabi olmasıdır. Toplam gelirin küçük bir bölümü telif hakkı ve araştırma için Nina Hyde vakfına gitmekle beraber, büyük kısmı kampanyayı yürüten ülkede kalmakta ve bu durum, meme kanserine yönelik araştırma, hasta desteği ve bilinçlenme programlarında kullanılmasının şart koşularak imzalanan ve yasal yaptırımları olan bir kontratla belgelenmektedir. Bugüne kadar uygulamanın yapıldığı ülkelerdeki gözlemler; FTBC-MMK- kampanyasında, gelir sağlamak amacıyla ile satışa sunulan her şeyin bir kayıt numarası bulunması para desteği amaçlı bu tür kampanyaların zaman zaman toplum üzerinde yarattığı kuşku ve endişeleri de ciddi bir biçimde giderir niteliktedir. Bir T-Shirt, bir ruj veya mayo alan kişinin, ödediği paranın önemli bir bölümünün böyle bir hayır işinde kullanılacağından emin olmasına sağlayan bu uygulama, kampanyaya bir ayrıcalık, saygınlık ve güven kazandırmaktadır.

FTBC – PLASTİK CERRAHİ İLİŞKİSİ

İkibin yılında, International Society of Aesthetic Plastic Surgery "ISAPS" (Uluslararası Estetik Plastik Cerrahi Derneği) Yönetim Kurulu, tarihinde ilk defa logosunun bir kampanyada kullanılmasına onay vermiştir. Böylece FTBC-MMK kampanyalarında satılan tüm malzemelerde "self-examining card" yanı "kişilerin kendi kendilerini muayene edebilmeleri için kullanılacak yöntemi gösteren kartlar" bulundurma koşulu getirilmiştir. Bu kartlarda ISAPS logosunun kullanılması kararı ile de, o döneme kadar bir sivil toplum örgütü hareketi olan bu kampanyaya profesyonel bir tıp grubunun desteği sağlanmıştır.

Kanser gibi önemli bir sorunun bilinçlenme, erken tanı ve ameliyat sonrası tedavi döneminde, Halk Sağlığı, Radyoloji, Patoloji, Cerrahi, Onkoloji, Radyoterapi ve Psikiyatri gibi tüm uzmanlık dallarının katkılarının önemi tartışılmasız bir gerçekktir. Tanı konulduktan sonra gündeme gelen cerrahi sorumluluklar ve özellikle ameliyat sonrası rekonstrüksiyondan sorumlu profesyonel bir grubun temsilcisi olan Uluslararası Plastik Cerrahi Derneği bu bağlantıyı kurmada öncü olmuştur. Bu bağlantının sonucu olarak, ve Uluslararası Estetik Plastik Cerrahi Derneği'nin (ISAPS) dönem başkanın Türk olması nedeni ile, 26 – 29 Mayıs 2002 tarihleri arasında, İstanbul Lütfü Kırdar Kongre Merkezinde yapılan, 16.Uluslararası Kongresi kapsamında, 26 Mayıs 2002 Pazar günü saat 14.00 – 17.00 arası, Topkapı B Salonunda medya ve halka a-

çık özel bir sempozyum düzenlenmiştir.

Amaçlanan hedef, ülkemizde de sivil toplum örgütleri, moda dünyası, medya ve konu ile ilgili tıp dallarını da içermek üzere başlatılacak ulusal örgütlenmeye destek sağlamak ve insanlığa hizmet yolunda bu global başarı kervanına katılabilmektir.

Bu toplantıının, kadın - erkek, genç - yaşlı, zengin - fakir hatta güzel - çirkin ayrimi yapmadan, pek çok yaşamı karartan fakat, erken tanı ve doğru tedaviler sonucu kesinlikle üstesinden gelinebilen bir dert olan Meme Kanseri konusunda herkesi yalnızca duyarlı kalmayıp, katılımcı olmaya yönlendirceğini umuyoruz.

Türkiye FTBC-MMK Ön Çalışma Grubu

Prof.Dr. K.Güler Gürsu	ISAPS Uluslararası Estetik Plastik Cerrahi Derneği ve 16.ISAPS Kongresi Başkanı.
Prof.Dr. Şevket Ruacan	Türk Kanser Araştırma ve Savaş Kurumu Başkanı Hacettepe Üniversitesi; Onkoloji Enstitüsü Müdürü ve Hacettepe Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü Vakfı Başkanı
Prof.Dr. Emin Kansu	Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hematopoetik Kök Hücre Nakli Ünitesi Başkanı ve Hacettepe Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi
Bn. Şükran Çelebi	"S.E.V." Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyet ve Yönetim Kurulu Üyesi
Bn. Gülen Tigrel	Hacettepe Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi

HABERLER

American Schools and Hospitals Abroad (ASHA.) Tarsus Amerikan Lisesi'nin Sadıkpaşa Konağı'nın renovasyonu ile ilgili başvuruya ön onay verdi.

Ege Orman Vakfı, İzmir'de Gaziemir- Ege Serbest Bölgesi arkasında Türk-Amerikan Sevgi Ormanı kurulması için fidan bağışları bekliyor. Ayrıntılı bilgi için <http://www.egeorman.org.tr> adresine müracaat edebilirsiniz.

Kadın Sağlığı ve Yardımcı Üreme Teknikleri Merkezi Ferti-jin, Sağlık ve Eğitim Vakfı bünyesinde bulunan okullardan mezuniyalara muayene ücretinden %15, yapılacak tüm diğer işlemlerden de %10 indirim hizmeti vermeyi taahhüt etmektedir. Ayrıntılı bilgi için <http://www.fertijin.com.tr> adresine müracaat edebilirsiniz.

COMMENCEMENT SPEECHES FOR 2002

American Board General Secretary Alan McCain's Speech

Mr. McCain gave this speech at the commencement ceremonies of all three schools. At the ceremony in Tarsus, he was presented with a plaque to honor his 40 years of service.

Ladies and Gentlemen of the Class of 2002

(Parents and guests will forgive me for speaking, in English, directly to the class, I hope – they know me as their "dede" when I am here on campus.)

It is my honor to welcome you to the distinguished community of American Board School graduates –some 12,387 of you, found on every continent on earth, in positions of high responsibility and authority as well as circumstances that are humble and sad, women and men who have had the chance to spend their adolescence in an atmosphere of this very special place. Of course you will think of yourselves as graduates of this school first, and that is very good in and of itself; the ABH family is bigger.

The point of your privilege is almost unbelievably high.

In addition to being Turks, by most of the world's standards you are in the top 5% of everything –regardless of how you did on Sunday's university entrance exam, or the results of this week's World Cup football matches, you are a winner by a mile, in terms of your looks, your brains, your education, your financial resources, your family stability, your personal possessions. You are as beautifully clothed and groomed as you want to be. You have access to almost everything there is to know about almost every subject. You are physically stronger than most people on this earth - you have better food, better medical care, better environment - sun and water and air and soil- than the vast majority of people. Yani you are right there at the top! Congratulations!

If you smoke, your advantage begins to evaporate. If you do drugs, if you drink and drive, it

goes faster. If you are careless about your family, if you take your mother for worse, your grandmother for granted, you move down another couple of rungs. If you are rude and arrogant to people who serve you, your own value as a person drops drastically.

If you are at the center of your universe, then it is a terribly small universe, no matter how wonderful, how awesomely smart, how magnificently beautiful and strong and groomed and dressed you may be. If you think that the point of your privilege is somehow something you deserve, that you have accomplished by yourself, that you have earned — think again!

The English poet Percy Bysshe Shelly wrote a brief poem which you may have read in literature classes:

I met a traveler from an antique land,
Who said:Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. Near them, on the sand,
Half sunk, a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkled lip, and sneer of cold command
Tell that its sculptor well those passions read,
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed:
And on the pedestal these words appear:
"My name is Ozymandias, King of Kings:
Look on my works, ye mighty, and despair!"
Nothing beside remains. Round the decay
Of that colossal wreck, boundless and bare,
The lone and level sands stretch far away.

In the time of the mythical Ozymandias, wealth was measured in terms of land: the more you had, the richer you were. Land gave power. It was the basic reason for empire, for the concept of expanding your horizons into the territory of your neighbors, for conquest that motivated Alexander and Timur and Cengiz and Mehmet. And for most of the world's chronological history, that was true.

But then we "progressed" from a wealth based on land to a wealth based on goods, as manufacturing changed western, and then eastern society and the giants of industry conquered the world.

In your time there is another conquest, which has come faster but is every bit as real. The basis of wealth in today's society is ... : INFORMATION. The richest man in the world, Bill Gates, is the renaissance information man! This is so different from the systems of wealth and power that have been in place in all the previous centuries that it boggles in mind. Because - as the song goes- you'll learn much more than I'll ever know... What will you do with the information that is now at your fingertips?

I am at some pains to remind you that you are part of a team, of a society, the family that is the ABH Schools Graduates, which understands the reason for its point of privilege is SERVICE.

You came to this school to learn. You did that; if you were not here to learn you undoubtedly learned anyhow.

Depart to serve. That is a given for all the graduates of ABH Schools. How will you do that? Find one hundred ways...

You will be teachers and doctors, bankers and translators, assistants and associates. Parents. Stock traders. Diplomats. (I heard a speaker, the president of the National Association of Independent Schools in the USA, saying that you are likely to have 14 different careers in your lifetime: these days we move from one

area of responsibility and reward to another with enormous ease... If we have the correct information. Your education has made it possible for you to find whatever information you need.)

I hope some of you will be politicians, because your country (your world!) desperately needs you in the political arena and government service in Turkey is, or ought to be, among the most challenging and interesting avenues for service for people from your point of privilege. (very nearly half the Turkish population is younger than you are!)

As your grandfather, it has been my duty to give you advice today: That's what grandfathers do. Did you hear what I advised? Don't smoke. Don't drive when you drink. Don't do drugs. Respect your grandmother and mother. Understand your place in the team. Care for those who do service to you. And if you should think well of yourself, be sure that is not because of who you are or what you have, but because of what you are able to do for others, for the world around you. You have as your great example and mentor Mustafa Kemal, beneath whose benevolent shadow your growing takes place.

I have one final piece of advice... Practice laughing. Singing, too —and especially if you don't sing very well... Practice laughing at yourself. At the dumb things you do, at the mistakes you make, at the times you fall over your own feet... Look in the mirror, smile, point, and think about what a goof-off you are. And then go out there and be of service to the world around you. God will go with you.

Student Speeches from American Board Schools' Commencement Exercises for Classes of 2002

ACI

"The difference between the almost right word and the right word is really a large matter. It's the difference between a lightning bug and the lightning."

Tonight, I wanted to start my speech by the words of Mark Twain. The famous author

expresses in his words, the situation that I am in. It's impossible to summarize the events that we've been through for 7 years in a few minutes. Therefore I had to find not the almost right words but the right words to tell you what we, the class of 2002, really are.

Seven years ago on the opening day of ACI, every single person who made a speech expressed the following words, "We are a family." Then I thought, "Oh! It's too cliché." As the years went by, I found myself in the middle of a story that was taking place at ACI. Most of you started to appear one by one. And we started to live together and write the story of us. Lots of events full of laughter, cheers and joys were taking place in the story. This does not mean that we didn't have any bad times. Of course we had. A story wouldn't be a story without any tears, regrets and mistakes. Right? But the important thing is we learned how to overcome each difficulty. What turns this story into a fabulous one is the support that we had from our friends and teachers while leaving the bad times behind us. Now I want to ask you a simple question. What is a friend? I'm sure that all of you will answer the question differently. So we will end up with hundreds of definitions. But I believe that Aristotle's understanding of a friend which is, "A single soul dwelling into two bodies.", fits the ones that we had in ACI the most. For all of these reasons, I can now realise why the people who made a speech seven years ago, always underlined that we were a family.

If you are wondering about the climax of this story, it was the time that we were walking down the stairs. It is the time that I'm speaking now. And it will be the time that we will cry, dance and yell at the banquet. Can you guess what this concludes us to? The story of us does not have an end. Today, tomorrow

and the day after... Even though this is the last time that I make a speech at ACI and this is the last time that we gather as the class of 2002 in the amphitheater, this story which is full of everlasting friendships and unforgettable memories will go on forever.

"Thousands of geniuses live and die undiscovered either by themselves or by others." says Ghandi. But this school never lets that kind of a case happen because they always make us discover the talents in ourselves. And I can now see many geniuses sitting in the gray chairs waiting to get their diplomas. Even though there are lots of graduates in the world, we have a speciality. We are the graduates of the school, which taught us to be confident individuals. We are the graduates of the school, which showed us what unity, team work, self respect and courage is. We are the graduates of the school which always made us bear in mind its motto, which is: "Enter to learn; depart to serve." In other words, we are the graduates of ACI. That's why we're unique. I want to make a promise in the name of class of 2002 that we will use our knowledge and wisdom in contributing to our country and humanity.

Graduates of 2002; Take the energy, the power and the magic of ACI to wherever you go and don't ever forget the memories of the seven years of fantasy at ACI for the rest of your life.

Seda Bahçeli

TAC

Dile kolay tam yedi yıl. Hayatımın belki de en önemli yedi yılını yaşadım TAC'de. Kişiliğimin geliştiği, geleceğimin belirlendiği ve en önemlisi sadece sevgiye dayalı ölümsüz dostluklar kurduğum bir yedi sene. Okul kapısından bir prep öğrencisi olarak girişimi daha dün gibi hatırlıyorum. Çok mutlu ama bir o kadar da heyecanlı. TAC'de yaşayacağım güzellikleri bilmeden girdim o kapıdan içeri. O günden bu güne herşeyi tüm detayı ile hatırlıyorum. TAC'de yedi sene biter ama bu anılar hiç bitmez ki.

Bugün karmaşık duygular içindeyim. Diğer

arkadaşlarımın da üzüm, mutluluk, ve gururu aynı anda yaşadıklarından eminim. Mezun olmanın mutluluğu ve TAC'den ayrılmmanın hüzünü birlikte hissediyoruz. Yepyeni bir hayata atılmanın az da olsa korkusu, ama aynı zamanda TAC'den aldığımız o kendine sonsuz güvenen, hiçbir zaman yılmayan ruhun verdiği güven var içimizde. İşte bu sebepten bağlandım TAC'ye. Hiçbir yerde tadamadığım duygular büyük bir yoğunlukla hissettiğim için bana.

Pınar Yıldız

Yedi sene önce TAC'yi kazanmanın mutluluğu ile birlikte aklimızda birçok soru da vardı. TAC'yi diğer okullardan farklı kılan birçok özellik olduğu söyleniyordu. Okula ilk girdiğimiz anda zaten farketmiştık TAC'nin farklı bir ortam olduğunu. İlk haftamızın sonunda ilk sınıf ağabey ve ablalarımızla tanışmıştık. İlk toplantımızda bizlere "biz sizin ağabeyleriniz ve ablalarınız, bundan sonra sizler de TAC'ye yakışır şekilde davranışacaksınız ve TAC'nin bir parçası olacaksınız, bunu içinde hissedeciksınız..." demişlerdi. Bunları duyduğumuzda hepimiz bir şaşkınlık yaşamıştık: Bir TAC'lı gibi davranmak, TAC'yi hissetmek ne demekti?

İlk birkaç haftada ismini bilmemiştim bir tek dönem arkadaşım kalmamıştı. Aktiviteler, hep birlik-

te gidilen okul maçları, attığımız mavralar, ağabey ve ablalarımızla yaşadıklarımız her geçen gün bizi TAC'ye daha çok bağlıyordu.

Hiç şüphe yok ki gelecekte okulumuz çok daha iyi bir seviyede olacaktır. Yurt içi ve yurt dışındaki başarılarıyla adından sürekli söz ettirecek ve prestijini daha üst seviyelere çıkartacaktır. Bizler 2002 mezunları olarak bundan sonraki hayatımızda bu idealleri gerçekleştirmeyi TAC'ye olan bir borç biliriz. Ayrıca ülkemizi bulunduğu bu kötü durumdan kurtarmak için Atatürk'ün açtığı yoldan ilerleyeceğimize, çok çalışacağımıza sizlerin önünde söz veriyoruz.

Esat Uğurlu/ Yusuf Erkmen

ÜAA

I've stood behind this podium many times. There were times that I'd been happy, I'd been nervous, I'd been afraid but never have I felt this way and no speech has been as special and challenging...

Seven years... And now it's over. Last bell is heard... Last 40 minutes has ended long ago... Time to go... To walk towards the unknown... To leave everything that we got used to behind and to start a different chapter of our lives when we don't know any other way of living yet... That is what is being asked from us... The only way we know of leaving school is for summer vacations. I had been like this forever... And now you expect us to adopt ourselves to the idea that there will be no coming back anymore... That is the final goodbye... And it is not easy...

Seven years... From September 4, 1995 to June 19, 2002... From age 11 to age 18. From childhood to adulthood. From Marcel and the Mona Lisa to Crucible, to Hamlet... From Kuşadası Camp to Antalya, to Bodrum. From Common Tests to SAT, ÖSS. From Bowker Hall first floor to Martin Hall top floor...

To be honest with you, I still can't get it... We don't feel ready for all these things that have been going on for the past few weeks. It all seems like a grand rehearsal of something that is far away. It feels as if there is still many days

to spend in this garden, days to run up and down the stairs, days to wait in the canteen line, days to watch boys play **uzun eşek**, days to walk around with our pötikare skirts, days to have breakfast at Bağ Pastahanesi... Seven years we wished for the day we would graduate and the time never came, it was always far far away.

So, OK... Let's face it. Class of 2002 won't be here as students anymore.. This is the last time we are here at school all together. And though it's important to be close friends with every single member of the class everyone has left a different image in our memories that can never be erased...

There is something more that at least helps to ease the pain. With these diplomas we hold, we are promised a bright future. Yes, life out there will be full of challenges but wasn't Üsküdar a challenge by itself and didn't we succeed in having great fun and great friendship out of such challenges... So may all our roads open and may our roads meet again again in time. ....

One last thing... I would like to say this is my great honor to be graduating from such a respectable institution, as a member of such a great class. Thank you...

Gözde Küçük

CULTURAL STUDIES SYMPOSIUM: GURBETTE VE SILADA BEN OLMAK: GÖÇ VE YERLEŞİM HİKAYELERİ SELVES AT HOME, SELVES IN EXILE: Stories of Displacement and Emplacement

Ege Üniversitesi'nin geleneksel olarak düzenlediği Cultural Studies Symposium, bu sene 8-10 Mayıs tarihleri arasında 7. defa gerçekleştirildi. British Council ve USIS'in de katkılarıyla gerçekleşen ve bu yılki konusu "SELVES AT HOME, SELVES IN EXILE: Stories of Displacement and Emplacement" olan Sempozyumun mimarı Ayşe Lahir Kirtunç (ACI '70) Bord Okulları mezunlarını da bir araya getirdi. Semra Somersan (ÜAA '63), Ayşe Deniz Özkan (ÜAL '85) birer bildiri ile katılırken Filiz Özbaş (ACI '70), Kerime Arsan (ACI '70), A. Didem Uslu (ÜAA), Leyla Keskiner (ACI '85), Yeşim Başarır (ACI '81) izleyici olarak sempozyumu takip ettiler.

Aşağıdaki yazı sempozyumun verdiği ilhamla yazılmıştır.
Leyla Keskiner (ACI '85)

Belki de insanoğlunun en eski hikayesidir "zorunlu göç": Adem Babamız ve Havva Anamız, cennetten kovuldukları günden beridir ki, yurt edindiğimiz bu dünya üzerinde dolanır dururuz. Kimbilir belki de o ilk atalarımızdan miras bir lanettir bu üstümüzde dolanan, belki de şükremiz gerekir ordan oraya dolanıyor oluşumuzu, bir noktada kazık çakmayışımıza.

"Gurbet ne yana düşer usta / Sila ne yana?" demiş Refik Durbaş. Belki de hiçbir yana düşmezler aslında, her ikisini de içimizde taşırı dururuz. İçimizdeki sürekli bir eksiklik duygusu, sürekli kendimizi tamamlama çabası bundandır belki de. O vazgeçemediğimiz sila hasreti ile yanar kavrulur, her seferinde kendi küllerimizden kendimizi yeniden var ederiz, başka topraklarda, başka sokaklarda, başka evlerde.

Birleşmiş Milletler Örgütü'nün raporlarına göre bugün dünya üzerindeki her elli kişiden biri (150 milyon'dan fazla insan) mülteci ya da göçmen olarak orjin ülkesinden uzakta yaşıyor. Bizler bu gruba dahil olmadığımız için şanslı olmaliyiz. (Mr. McCain'in 2002 yılı mezunlarına yönelik konuşmasında da belirttiği gibi). Hayattaki tek varlığı bir kartpostal olan ve bir mülteci kampında yaşamaya çalışan 5 yaşında bir kız çocuğu da olabilirdik aslında.

(Şükürler olsun) Kendi vatanımızda, bizim diyeboleceğimiz, çatısı altına sığınabileceğimiz evlerde yaşıyoruz. Gereksinim duyduğumuz, duymadığımız yığınla eşyamız var, bir mahallenin sakını olduğumuza dair kayıtlarımız. Aile üyeleri, dostlar, iş arkadaşları, komşular ve diğerleri ile dolu etrafımız. Bütün bunlarla beraber göçebe

bir yanımız da var. Bir çekip gitme isteği...

Kişisel tarihimiz boyunca bulunduğumuz her şehri, kasabayı, semti bohçalarımıza doldurup dolaşırız. Ama hep, o bulunduğumuz zamanki halleriyle. O yüzden değil midir mekanlara duyduğumuz özlemin geçmişe duyulan özlemle sarlaş dolaş olması. Kendimden bir örnek vereyim : Bir İzmir özlerim, aslında o İzmir sadece benim hafızamda (kazınıp) kalmıştır. Artık o İzmir yoktur, ne de sahil boyuna serpiştirilmiş, bahçelerinde saklambaç oynadığımız yalılar, akşamları "çığdem çitlediğimiz," gazoz içtiğimiz yazılık sinemalar...

Kendimiz çekip gitmediysek de bir yerlere, hep aynı evlerde yaşılandıysak da bir kuşak öncemizde mutlaka vardır bir başka yerlerden gelmiş birileri. Kaçımız "nerelisin kardeş, memleket nere?" sorusuna hiç duraksamadan yanıt verebilir ki? Ailenin bir tarafı "suyun öte yanından gelmiştir," doğduğumuz şehri ebeveynimiz, büyüğümüz şehri biz terketmişizdir, çocuklarımızambaşa ülkelerde okullara gitmektedir, torunlarımız belki bir gün köklerini aramak üzere uzun yolculuklara çıkacak, mezarlardan aldıkları toprağı, eski yaşadığımız evlerin fotoğraflarını, sandıklarda kalmış üç beş parça giysiyi bir araya getirip aile tarihlerimizi yazacaklardır.

Damarlarımıza akar, genlerimizde vardır sila hasreti, bir başka yerlerde olmak, çekip gitmek arzusuyla beraber. "Ben gurbette değilim / Gurbet benim içimde" şarkısını bu kadar içten söylememiz —en bet sesimizle bile— bundandır. Nerde yuvasından ayrı kalmış bir garip görsek

icimizin sizlaması da.

İnsanın en güçlü hislerinden biridir aidiyet. Mutlaka ve mutlaka tatmin edilmeliidir. Bir yerlere, birilerine ait olmamız, bir grubun parçası olma- mız önemlidir. Bizi biz yapan etmenlerden biridir bu. Kimliğimiz ait olduğumuz gruplarca (ya da o gruplar vasıtasiyla) belirlenir. Bu nedenledir ki 40 yıl geçtikten sonra bile bir gün "yuva"ya döne- riz. (Aslında o yuvayı her gün içimizde canlı tutmuş ve her gün bir şekilde ziyaret etmişizdir.)

Bununla beraber, yürüyüp gitmek de gereklidir.

Önümüzde çıkan fırsatları değerlendirmemiz, ken- dimize yeni mecralar bulmamız, akıp enginlere karışmamız şarttır, sürekli gelişmemiz, büyümeye- miz, ufkumuzu genişletmemiz.

"Nedir aradığı ruhlarımın yolculuklara čikip /
çürüyen teknelerde / bir limandan öbürüne?
(Seferis)

Ne oralı, ne buralı ama öte yandan hem oralı hem buralı olmak, ama bu kayboluşu, karmaşa- yı bir kaygıya, korkuya dönüştürmeden keyfini çıkartmalı diye düşünüyorum.

S U S P E N D E D

by Ayşe Lahur Kirtunç

it is not time yet
to unpack memories
for they sit / recalcitrant /
where migraines usually preside

right over my eyes / zippered tight
like braided skeins / refusing to unravel
road trips etched into the mind / treacherous as loose gravel

the dust of new york streets / fresh on my feet
i shuttle back and forth / between two worlds
trailing silver silt / from two rivers:
    neither of the hudson am i
    when i sleep in manhattan
    nor do i belong / in meandros
    after i cross
    the atlantic
i bathe in many waters
    i speak in many tongues
    i am the home base
        to many, many loves

tethered between two worlds / my sack full of identities
to go with my many dreams / and my weathered jeans
even the twitches in my facial muscles
packed separately / to match each personality

cultural hybridity / dressed in its sunday best
fancy textbooks describe my trials
i keep my selves in vaults

i have just arrived from new york / (at least physically)
i look at my passport and it says / smyrna is home to me
neither of hudson nor of meandros am i
suspended in fluidity

ÇERÇEVENİN İÇİNDEN

Bugün diplomasına sahip olduğum bu kuruma faal olarak geri Dönme şansını kullanabilen şanslı bir mezun olarak yazıyorum bu yazımı.

Annemin kucağında henüz iki buçuk aylıkken solduğum havasını unutamadığımdan, ya da içime işlediğinden olsa gerek —belki de her ikisi ve sayamadığım daha başka bir sürü neden— mezun olduktan sonra dahi bu aileden uzak bir parça olmayı başarmadım. Pek de istekli değildim açıkçası uzak olmak konusunda. Bu okul beni şekillendirmiş ve verdiği eğitimle Üniversite hayatının içine yollamıştı. Daha doğrusu hayatın içine yollamıştı.

Ben, şu an eğitimimi Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sahne Sanatları Bölümü, Oyunculuk Ana Sanat Dalında sürdürmekteyim. Bu noktaya gelişimin başlangıcına baktığım vakit, 1984 23 Nisanı'nın Amerikan Koleji amfitiyatrosunda yapılan 23 Nisan törenine kadar geri gidebilirim.

Anneme binlerce kez verdığım "kıldırmadan duracağım" sözüne rağmen İstiklal Marşı'ndan hemen sonra fırladığım sahne ile ilk tanışmam böyle oldu. Programa "davetsiz sanatçı" ya da daha kibar bir deyişle "konuk sanatçı" olarak ellerimi arkamda bağlamış, sahnede ileri geri yürüyen geleceğin ACI'ısı olarak katılmıştım. Ama bunu o zamanlar annem de anlayamamıştı. Annem haricinde herkesin suratında tatlı bir gülümseme varken, haliyle annem o gülümsemeden, sahneye çıkan — pardon "fırtlayan"— kendi oğlu olduğu için, pek de nasibini alamamıştı. Benim bir boş anımı denk getirip, kolumnan yakaladığı gibi sahneneden indirmesi de sanırım meslek hayatımın ilk hırsızı olsa gerekti. Annemin uslanmayarak ertesi gün beni götürdüğü yerde, çocukların eğlendirmek için sahneye çıkan palyaçoların sürekli burunlarını çıkartmaya çalışmamın, ayakları altında dolaşıp sık sık soru sormamın "bugünkü hocalarımı" delirteceğini de bilemezdim o zamanlar. (O gün orada palyaçoluk yapan Kerim Dündar ve Hakan Eren şu an benim hocalarım da...)

İlkokul yıllarım boyunca tek bir hedefle, o zorlu

beş seneyi tamamlayan ben, en sonunda istedigimi başarmış ve ilk kez sahne tozu yuttuğum bu aileye 1992 sonbaharında katılma başarısını göstermiştim. Verilen imkanlar sayesinde pek çok şeyi deneme ve yaşama fırsatı bulduğum bu ailede şekillendi bütün becerilerim. Hatta geleceğim şekillendi bu okulun tanıdığı imkânlar sayesinde. İlk kez Orta 2 senesinde girdiğim Türkçe Tiyatro Kulübü'nün beni, olduğum noktaya getirdiğini açıkça görebiliyorum bugün. Lise 2 senesinde gittiğimiz İstanbul Üniversitelerini tanıma gezisinde, Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nda tesadüfen Müşfik Kenter'in dersine girmemiz de son nokta olarak "evet, ben tiyatrocu olacağım" dediğim ve karar verdiğim andı. Orta 2'den itibaren beş sene boyunca hiç aralıksız çıktığım Blake Hall ve amfitiyatronun sahnesi, beni bu konuda sürekli yürekleniren pek çok öğretmenim ve değerli tiyatrocular, var olma noktasına getirmiştir beni. Hepsi bu okulun benim önume açtığı kapılar sayesinde olmuştu.

Tabii ki de çevremden tepki almışım bu kararımı verdiğim vakit. Amerikan Koleji'nden mezun olup da tiyatro bölümünde okumayı kabullenemeyen insanlar davardı etrafımda. Ancak bu okulun bana öğrettiği bir başka şey vardı: Fikirlerini kararlı ve mantıklı bir biçimde savunmak... Biraz da inatçı yapımın yardımı ile seçimi sonuna kadar savundum, aldığım kararı uyguladım ve şu an ACI'dan mezun olduktan sonra sanat eğitimi gören sayılı insan arasında yerimi aldım.

Elbette ki zamanı gelecek ve aldığım bu sanat eğitimini beni yetiştiren kurumla paylaşacaktım. İşte 2002 senesi 15 Mart'ında birlikte çalıştığım Öner Erkan'la birlikte bu aileye geri döndüm ve hayatımın ilk yönetmenliğini ve profesyonel anladıkları ilk çalışmamı "Midas'ın Kulakları" adlı oyunla deneyimledim. Hiçbir zaman unutamayacağım bu projede emeği geçen tüm öğretmen ve öğrencilere (sahne üstü ve sahne arkasıyla birlikte otuz kişilik bir kadroydu) buradan tekrar tekrar teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

Bir parçası olduğum bu okulun amfitiyatrosu

için bakın Türk tiyatrosunun değerli isimlerinden birisi ne diyor:

Türkiye'deki en güzel tiyatro İzmir'dedir. İzmir'de Amerikan Koleji'nin bahçesindeki amfitiyatrodur. ... Basamaklarının arasından muhteşem zeytin ağaçları çıkar... Bir de biri sahnenin sağında biri solunda iki yanda birbirlerine doğru uzanmış... Artık kaç senelikse eski zeytin ağaçlarının dalları birbirlerine uzanıp sahneye müthiş bir çerçeve oluşturur. ... Ve bu sahnede oynamak çok özel bir şeydir..."

Amerikan Koleji'nin amfitiyatrosu için söylemiş bu güzel sözler Ali Poyrazoğlu'nun **Ödünç Yaşamlar** adlı kitabından alınmıştır. Bu "müthiş çerçeve" içinden okula ilk adımı atmak kırmızı bir "domates" olarak ve aynı sahneden yedi sene sonra her türlü şeyi paylaştığı arkadaşlarla, dostlarını birlikte mavi kepleri havaya atarak mezun olmak... Çok az kişiye nasip olan bu inanılmaz duyguları yaşayabilmek ve onlarla birlikte yaşamak tüm bir hayat boyu... Yaşanan aşklar, zorluklar, antolojiler, diğer ödevler ve çehresi sürekli yeniliklerle değişse de aslında herkes için aynı anlamı olan o amfide oturup paylaşabilmek türlü güzelliği ve acayı... Ve her seyden sonra yaşam denilen kazana atlama o çerçeveyin içinden çıkip...

İşte, o zaman anlıyormuş insan ayrıldığı o cer-

çevenin içinden de bir şeyleri yanında götürdüğü. Daha annemin kucağında girdiğim okul bahçesinden, 21 sene sonra kendi ayaklarımın üstünde durabilen güçlü bir birey olarak çıkışım sanırımdı iki buçuk aylıkken — haliyle — düşünemezdim.

Hele, benim eğitimimde çok büyük etkileri ve izleri bulunan bu aileye, birikimlerini yeni ACI ailesi bireyleriyle paylaşmak için geri gelen bir ağabeyleri olacağım ve tozunu yuttuğum — ve iflah olmadığım — Blake Hall'un sahnesine "yönetmen" sıfatıyla yeniden çıkacağımı o yaşımda hiç, hem de hiç, düşünemezdim.

Ne sıfatla olursa olsun, bu ailenin bir parçası olmak ve her türlü değişime rağmen gelişim sürecinin yapılanmasında aktif bir parça olmaktan gurur duyuyorum.

Tüm "Class of '.. ACI'lilara" en içten saygı ve sevgilerimle.

Halim Ercan*
ACI Class of '99

* Bu yazı ACI in Action dergisinin Mayıs 2002 sayısından alınmıştır.

YÖNETİCİ ve LİDER

Yönetici insanları çalıştırır, lider onlara ilham verir.

-
- Yönetici kudrete bel bağlar, lider iyi niyete.
-
- Yönetici korku uyandırır, liderlerden sevgi yayılır.
-
- Yönetici "Ben" dər, lider "Biz".
-
- Yönetici "kimin" hatalı olduğunu gösterir, lider "neyin" hatılı olduğunu.
-
- Yönetici nasıl yaptırılacağını bilir, lider nasıl yapılacağını.
-
- Yönetici saygı görmek ister, lider saygıyı hak eder.
-
- Öyleyse bir lider ol, yönetici değil..

BU YIL ÜÇ SEV İLKÖĞRETİM OKULU DA MEZUN VERDİ

1997 yılında kurulan ve kurulduğunda ara sınıflara geçiş sınavı ile öğrenci alan Özel İzmir, Tarsus ve Üsküdar SEV İlköğretim Okullarının her üçü de bu yıl mezun verdi. İlk mezunlarını geçen yıl veren Tarsus SEV İlköğretim Okulu dışındakiler bu tatlı heyecanı ilk kez yaşamadan haklı gururu içindeydiler. Sağlık ve Eğitim Vakfı olarak bizler de yetişmelerinde katkımız olan bu genç yavruların sevinç ve heyecanını sizlerle paylaşmak istedik.

Bana bu duyguları yaşatan birbirinden değerli 83 dostuma, bize bu sıcak ortamı sağlayan ve bizi birbirimize yakınlaştıran saygıdeğer öğretmenlerimize ve okul idarecimize ve bizi bu okula vererek bizim için en iyi seçimi yapmış olan değerli velilerimize ne kadar teşekkür etsem azdır.

Artık yeni bir başlangıç var önumüzde, geçmiş sizi hiç üzmesin dostlarım, gülümseyerek animsayın geçmiş ve geleceğe doğru bir adım atın.

Cansu Aydede
Özel Üsküdar SEV İlköğretim
Okulu

*

Now is a time when our country needs hardworking and creative young minds. However, not all students in Turkey have the same opportunities for education. So, the quality of education in schools has to be such that students will be able to develop their capabilities and achieve their goals. With a higher edu-

cation level, people will understand the advantage of working together rather than working for their own benefit. This will require unity and cooperation. The education for this has to start at an early stage.

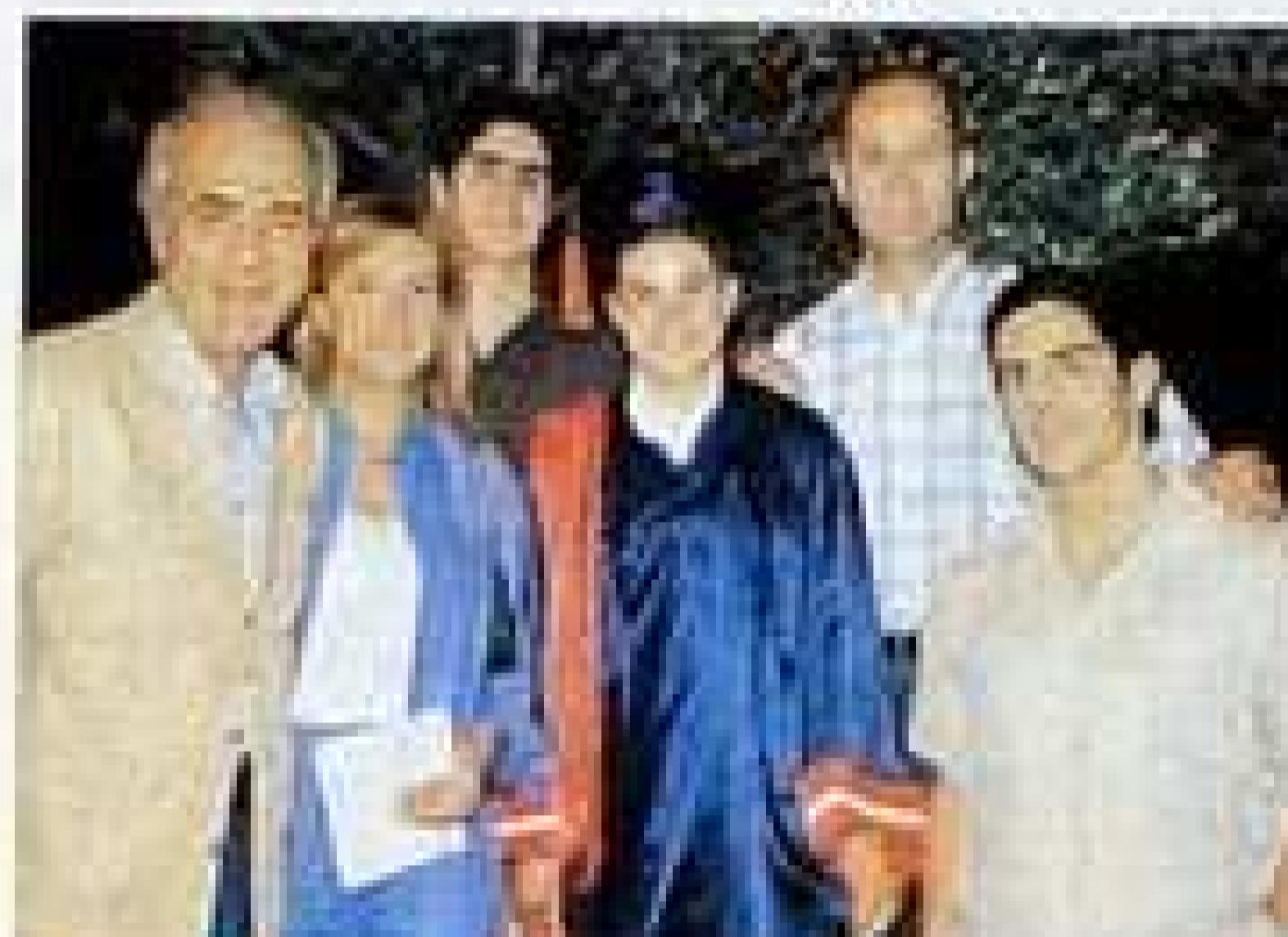
We are fortunate to have been given the kind of education that will enable us to positively influence our world. When we graduate from university in 2010, we will be a part of this society and we will take strong steps towards life as young adults. To continue making progress, we will need positive circumstances.

Levent Tüzün
Özel Üsküdar SEV İlköğretim Okulu

SAYFA 6 • 14 HAZİRAN 2002 CUMA

SAYFA 6

Mezuniyet heyecanı

Diploma sevincini yaşayanlardan biri de, Sabah Gazetesi Bayazan Güngör Mengi'nin torunu Emir Hıdır. Mengi, kızı Gülgün Hıdır, damadı Engin Hıdır, torunları Ismet ve Vardıl Hıdır ile birlikte diploma gururunu paylaşıyor.

120 öğrencinin kesi ve törenlerini düzenleyen, öğrencilerinin adını dağlara da getiren bir okul.

Today is the end of a 4-year-long marathon. During this long time, we worked hard, got exhausted and has unforgettable and lovely moments that we all enjoyed together. Most of us made wonderful friends and those friendships will last forever. We will not forget our teachers who guided us through this marathon. Beyond our education, they let us experience feelings, thoughts that we will take with us through all those years ahead of us.

Burak Bekdemir
Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu

*

Today is the day we experience joy and sorrow together, for today is the day we have earned to honour of being 'graduates' of a long unforgettable primary education marathon.

There are some moments in life, no matter how hard one tries to explain, the words fail to be enough: As we are living such an important moment today, we would like to thank you for being here to share our inexplicable feelings and excitement. Our dear and precious teachers, your ever so chirpy!-perhaps at times far too noisy!-the little birds are grown and ready to leave their nests. We have profound confidence in these wings which we have created together and we promise that we will try and embrace one success after another.

Zeynep Cihan
Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu

ETHEM SOYKAM (TAC '49)'DAN MEKTUP GİDERİLEN ÖZLEMİN ARDINDAN

Dört yıl önce sevgili Yusuf Yaycioğlu, bu yıl da sevgili Cevdet Naci Gülgülalp sayesinde; 1949 yılında mezun olduğum Alma Mater'ımı 49 ve 53 yıl gibi bir ömür boyu aralıktan sonra tekrar gördüm, anılarımın küllerini deştim ve sınıf ve okul arkadaşlarına konuşarak gönlümden, içimden hiç çıkmayan "özlemi" mi giderdim. Her iki arkadaşımıza da bir kez daha teşekkürlerimi sunuyorum.

Okulumuzu, aradan geçen ellî yıldan sonra çok gelişmiş ve değişmiş buldum. Modern binalara, labarotuvarlar, spor tesisleri, kütüphane ve alt yapı yapılmış. Bizim zamanlarımızın "köhne okulu", şimdi tam bir "American College" olmuş. Doğrusunu isterseniz şimdiki öğrencilere imrendim ve onları kıskandım. Ne mutlu onlara ki, böyle bir zengin olanaklar içinde eğitim yapıyorlar.

Okulumuza kız öğrenci alınması ve yeniden yatılı öğrenci alınmaya başlanması, bunlarsız yaşamamış olanların fark edemeyeceği bir nimettir. Bu konudaki atılımları destekliyor ve ilgilileri kutluyorum.

Ancak, "icimi burkan" kabullenemeyeceğim bir olay beni ikinci kez üzdü. Dört yıl önce ilk gördüğümde de dile getirmiştim. Dört yıl sonra baktım ki "ayıp" yine devam ediyor. William Sage Woolworth'un adı küçük bir binaya

verilmiş. Richard Maynard'ın ki ise daha büyük bir binaya. Mr. Maynard'ı da sever ve sayarım. Amma, bu iki kişi ve müdürü kıyaslamaya kalıksam, bunun galibi Mr. Woolworth olur.

Bence, Mr. Woolworth kolejimizin gelmiş geçmiş müdürleri arasında tektir ve yeri doldurulmamış ve olamaz olanıdır.

Mr. Woolworth'u tanımak, anlamak için, onun icraatına bakmak yetmez. Onunla resmi ve gayri-resmi saatler dışında konuşmuş, dertleşmiş ve onun koruyucu ve müşfik hakimiyeti altına girmiş olmak gereklidir. İşte bu nedenlerden ötürü de, yatılış arkadaşımız Mr. Woolworth'u biz yatılılar kadar yakından tanımak ve takdir etmek olağuna kavuşamamışlardır.

Study-Hall'da yorgunluktan uyuyakaldığınızda, başınızın saçlarınızdan tutulup havaya kaldırıldığından, çözmekte olduğunuz bulmacanın masanızdan alındığında, okuduğunuz gazetenin müsadere edildiğinde, sırada eğri, yan, kayıkılmış biçimde oturmaktayken, doğru duruma getirildiğinizde, bu büyük insanı karşınızda bulacağınızı artık ezberlemiştirsinizdir.

Study Hall'den yatakhaneye çıkan merdivenin duvardaki dikdörtgen pencereden sessizce içeri tarayan gözlükü bir çift gözün bu büyük adamın simgesi olduğunu biz yatılılar belleğimize kazımıştık. Yemekhanede; açılmış olanın verdiği hızla, döke saç'a yemek yerken omuzumuzda iki el ve bel kemiğimizde bir dizin dayalı olarak geriye doğru çekilerek kambur olmamızın önlenmesine çalışanın, masa örtüsünün kirletilmemesi, lokmaların ağızımızda çok ve yavaş yavaş çiğnenmesi gerektiğini bize hemen oracıkta nazik fakat otoriter bir üslupla anlatan kişinin Mr. Woolworth olduğunu bilmeyen yatılı yoktur. Ya her Pazartesi Study Hall'de yaptığı tırnak, pantolon ütüsü ve ayakkabı boyası kontrollarına ne buyrulur? Bunların hepsi, bizim evlerimizde yapılmayan ve okulumuzda bu müdürümüz tarafından yapılan ve bizim adam olmamızı sağlayan onun kişisel katkılarıydı.

GİDERİLEN ÖZLEMİN ARDINDAN (s. 25'den devam)

Durun daha bitmedi. Tarsus'un elektriği tam bir felaket. Voltaj düşük. Yetmezmiş gibi sık sık kesilir. Mr. Woolworth dört beş tane lüks lambası alır onları kendi elleriyle pompalaya pompalaya yakar ve teker teker çengellerine tam saatinde asar.

Mr. Woolworth çok iyi Türkçe öğrenmişti, çok iyi konuşur, okur ve yazdı. Bu meziyeti sayesinde, ebeveynlerimizle de çok etkili ve kopuksuz bir ilişki kurmuş ve sürdürmüştür. O bir feylezoftu. Yaşamın her konusunda fikir ve bilgi sahibiydi. Bir kalp krizi sonucu ölen doktor babamın benden saklanması istenen ölümünü, bana sömestre tatilinde Antalya'ya gideceğim günün sabahı saat 04-04:30 sıralarında beni bizzat uyandırıp bavulumu aşağıya taşıyıp, beni bürosuna götürüp, okuma lambasını yakıp, başına kepini geçirip, 10-15 dakika boyunca hayatın iniş ve çıkışlarını, acı ve sevinçlerini, aile, baba, kardeş desteğini ve bütün bunlardan yoksun kalınabileceğini (Türkçe) anlatmış ve babamın ölmüş olabileceğini olduğunu söylemeden ima etmiş, beni ağlatmış örür yandan da metanetli ve azimli olmam gerektiğini bana en önce işte bu Mr. Woolworth anlatmış ve telkin etmişti. Sonra beni, daha önceden tuttuğu fayton arabasına bindirip elindeki gazeteye sarılı paketi vererek "bu kahvaltıyı sana Mrs. Woolworth hazırladı. Afiyet olsun dedi" dedi ve "Güle güle" diyerek evime uğurladı.

Yazıkça aklıma gelen daha neler neler var arkadaşlar. Bakınız, son sınıfa geçince, ileride koca olacak olan bizlere "Evlilik Dersleri"ni veren de bu bulunmaz müdür ve eşsiz adamdı.

Son olarak Mr. Woolworth'un bir tarafını daha belirteceğim. Okuldaki bütün ve her türlü tamircisi o yapardı. Önune önlüğünü bağlamış, elinde İngiliz anahtarı v.s. eldivenlerini giymiş tam bir ustaydı. Biliyorsunuz, 1948-1949'da okula bir jeneratör almıştı. Onu da hep Mr. Woolworth tamir ederdi.

Daha büyük bir binaya ismi verilen Mr. Maynard'ın niteliklerini yazıp kıyaslama yapmayacağım. Noktayı şu benzetmemle koyalıyorum: Mr. William Sage Woolworth Tarsus American College'ın Mustafa Kemal Atatürk'ü Mr. Richard Maynard ise İsmet İnönü'südür. O halde, Stickler'dan sonra Alma Mater'imizin simgesi olmuş olan Mr. William Sage Woolworth'un adını Unity Hall gibi en büyük bir binaya vermek, şükran borcumuzu ve vefamızı göstermek, bu büyük insana isteyerek veya istemeyerek yapılmış olan bu haksızlığın ortadan kaldırılmasını istiyorum. Bu yazıyı yazmam benim gibi o yıllarda kolejimizde yatılı okumuş bir öğrenci için ödenmesi gereken bir borç olmasından ötürü zorunludur.

Kavuştuğum ve kavuşmadığım tüm TAC'lilere, tekrar kavuşabilmek dualarımla, selamlarımı, sevgilerimi ve saygılarımı sunuyorum.

Ethem Soykam
TAC '49 Emekli Avukat
Antalya

BERİKÖY: COMMUNITIES BUILDING COMMUNITIES

Dear Talas Graduates,

For many years we have been supporters for Habitat for Humanity, an organization started over 25 years ago to help poor people build and own their homes. During that time it has built and/or rehabilitated more than 100,000 houses with families in need in 79 countries.

Habitat for Humanity has now come to Turkey to work with ÇEKÜL, Çevre ve Kültür Değerlerini Koruma ve Tanıtma Vakfı, on a wonderful project to help people who lost homes in the 1999 earthquakes in the Adapazarı area. The project is named: "Beriköy: Communities Building Communities". Beriköy strives to empower people in need through construction and development of a relatively small-scale community of 50 homes and a community center. The Beriköy community can serve as an example for how appropriate sustainable development may be applied, especially in rural to semi-rural areas in Turkey.

One of the special features of the Habitat for Humanity is to have people who will live in the house help to build it in whatever way they can. They call it "sweat equity" - an investment of physical labor that produces perspiration. Many people can do simple carpentry work - carrying lumber, pounding nails to secure floors, roofs of whatever. Others have more special skills that can help with electrical work or plumbing etc. Not only the people who live in the house invest "sweat equity"; other people can also volunteer to help them. It is my hope that we can get a group of Talas graduates with their ham-

mers to help in this way as the Beriköy project begins to build houses this fall! (Other graduates who remember the "work camps" and those who don't are also welcome)

And, some of you may be able to help in other ways. Businesses that produce or sell materials used in houses can make in-kind donations to the Beriköy Project. The DOW Chemical Company is providing styrofoam insulation so that the families can be warm in the winter and cool in the summer in their homes. DOW Chemical has relations with various Habitat for Humanity projects throughout the world and it is pleased to be involved with the Beriköy Project. It is corporations like DOW which make projects like Beriköy happen.

If you are associated with a business that could make in-kind donations for the houses in the Beriköy Project that would be very helpful. Or perhaps you know someone who is associated with such a business. You can get more information about such possible

help from the website: www.berikoy.org. You can also contact Revan Ergezen, Beriköy Communications Coordinator, (+90 212 249 6464) or rergezen@berikoy.org

Metin Atamer has been helpful with advice about wind energy related to the project. I will be in the USA until September; when I return I will be eager to talk with you more about this project.

Robert Keller

CEKÜL

BACKGROUND ON BERİKÖY PROJECT

"Beriköy : Communities Building Communities" is Habitat for Humanity's first project in Turkey.

Partnered with local Turkish NGO, ÇEKÜL Vakfı and utilizing Massachusetts Institute of Technology's concept and design.

Beriköy Community will be 50 permanent homes and a social center in the Adapazari region, which was heavily affected by the August 1999 earthquake. This project will address long-term living solutions through a design and concept embracing Social, Economic, Entrepreneurial and Ecological Sustainability.

Social Sustainability

Involves families in the construction and development of the project, sweat equity, creating social, environmental, and economic understanding and pride.

- Requires monthly monetary payments from beneficiaries and work in kind in the community toward outright home ownership, which creates community values, support and integration.

- Supports local micro-industries which can partially revolve around the renewable energy systems.

- Establishes social infrastructure through a community center, gardens, and common gathering places.

- Contributes to a community fund that will finance future projects.

Ecological Sustainability

- Captures natural energy for electricity through photovoltaics and windmills tied to the local grid

CEKÜL

- Collects runoff and rainwater to protect ground from heaving and as a supply for grey water.

- Treats sewage so as to be able to feed it to agricultural fields below as fertilizer.

- Builds low impact homes using locally available materials to the greatest extent possible.

- Involves the community in developing and maintaining all of the above.

Economic & Entrepreneurial Sustainability

- Sweat Equity reduces cost of project while at the same time beneficiaries are trained and get involved in the project over time. Sweat Equity increases value for, pride in, and connection to the project for the beneficiaries.

- Trained labor pools and micro-industries. Those who work on the construction and development of the project learn how to build safe and sustainable buildings and systems. This empowers with the skills to build more such communities. The future construction of more such communities, in turn, will involve, educate, and train more such people. Over time, communities like these can continue to develop in a scalable but exponential manner.

- Revolving fund based on monthly payments by beneficiaries, (managed by representative cooperative or other such community board) helps to reinforce a sense of ownership and control, and to allow system to be supported and grow.

WHAT REALLY BUILDS BETTER BRAINS?

As the mystery of the brain unfolds itself, we learn that as parents and teachers we are not only responsible but also accountable for developing the brains of our children.

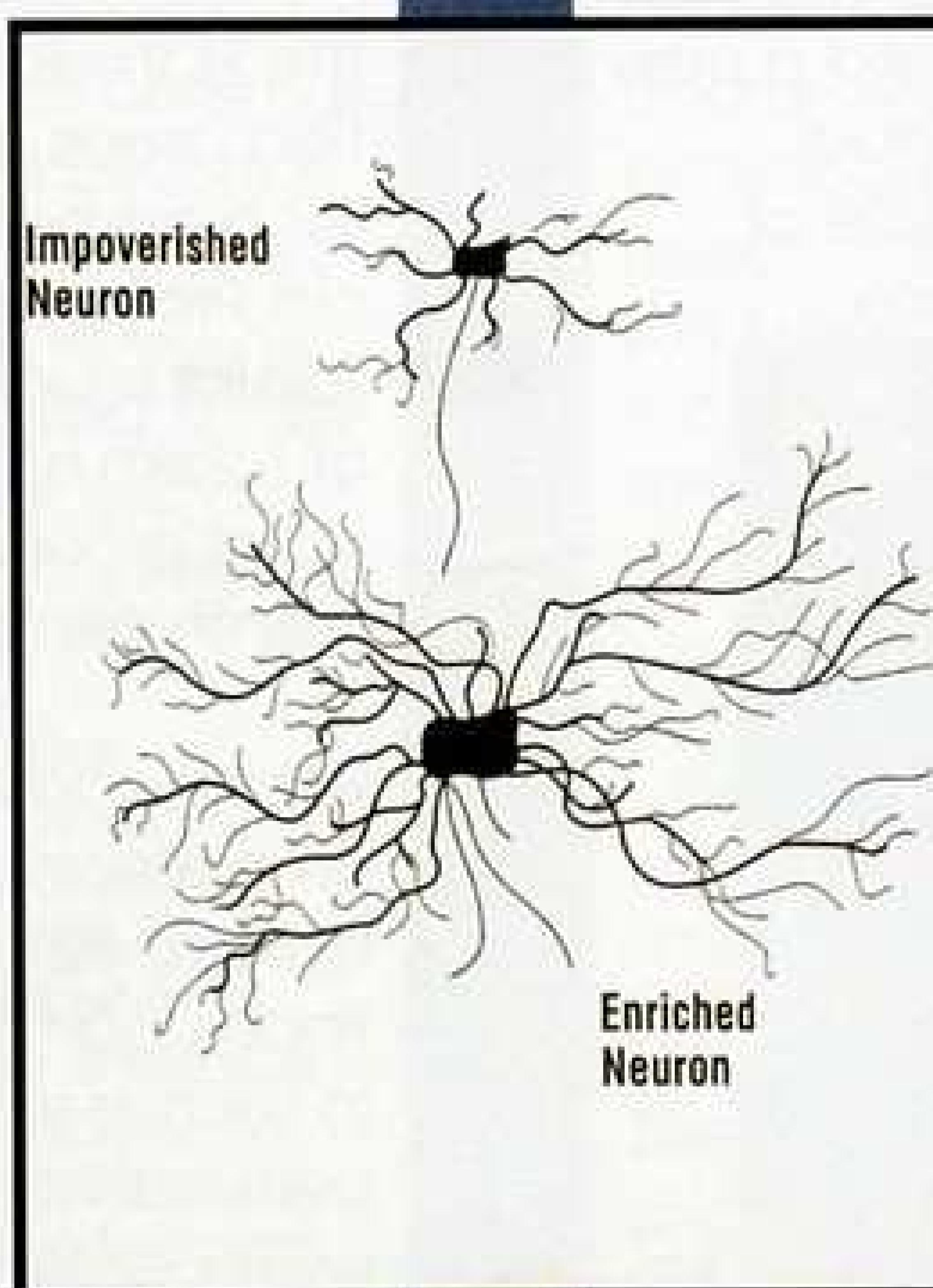
Considering that students spend seven hours a day at school, 180 days a year, for 12 or 13 years amounting to around 15,000 or 16,000 hours, we have a great moral responsibility to help our students become enriched with what we provide for them.

The more connections that the neurons in our brains make, the more they develop. The problem is how to enrich these neurons. We should first eliminate threats from our classrooms and schools. In other words, we should remove negative points from the school environment before adding positive points. To meet our goal of enrichment, first we must convince our colleagues to get rid of negative aspects such as finger-pointing, embarrassment, sarcasm, humiliation, bullying, and creating unreasonable student stress. Once we do away with the negatives, the positive measures we take will definitely create a change.

Two factors play a major role in growing better brains:

- a) a challenging learning process providing new experiences and information
- b) inclusion of interactive feedback in the learning process.

The balance in the amount of challenge depends on the wisdom and experience of the educator. If you provide too much challenge, students may give up; or if you provide too little, they may get bored. New material, resources, expectations, novelty, and timelines present challenge. To make it acceptable for our students, we need to motivate them through changing our instructional methodology, such as inviting guest speakers, using com-

puters, doing groupwork and pairwork, playing games, taking students on field trips, letting students teach, supporting peer-coaching, journaling, etc. Frequent changes in the classroom decor, or even change of classrooms, will also stimulate student motivation, leading to student enrichment. In meeting challenges, students will be better problem solvers and critical thinkers, and learn to cope with complex activities.

To maximize brain growth, educators must provide feedback for their students. Feedback reduces uncertainty and lowers the stress level. For instance, after a student writes an essay, the peer editing process or the teacher's immediate correction of the paper offers excellent feedback. Working in pairs or groups also provides feedback for the social and academic growth of our students. When students feel valued and cared for within a group, they enjoy the learning process more due to the production of endorphine and dopamine hormones.

In a nutshell—gone are the days of teacher lecture, teacher talk, teacher patronage and teacher pressure! We educators are responsible not only for teaching our curriculum but also for providing enrichment for the betterment of education.

Tülin Büyükkalkan
SEV Education Coordinator

References:

- Brain Matters – Patricia Wolfe
- Multiple Intelligences – Howard Gardner
- Arts with the Brain in Mind – Eric Jensen
- Teaching with the Brain in Mind – Eric Jensen
- Motivating Humans – M. Ford

A CEMETERY IN THE ANNALS OF THE AMERICAN BOARD

Brian Johnson, ABH Historian

Since 1997 the American Board has initiated a variety of projects at Istanbul's Feriköy Protestant cemetery, under the direction of General Secretary Rev. Alan McCain and with support from an endowment established by longtime Istanbul resident Emma "Charlie" Ehrmann. They include renovation of the chapel, construction of a visitor's lodge, paving of walkways, and the building of a new gate. Recently, the Board has launched a new venture to restore and preserve individual gravestones and tombs that are in a state of decay or in imminent danger of collapse.

Besides work on the physical site, the American Board is recording the names and nationalities of all those interred at the cemetery from its founding to the present. The registry of burials will form the basis of a permanent memorial commemorating the thousands whose bones lie either in unmarked graves or in the burial ground's ossuary. This effort is in keeping with Emma Ehrmann's bequest, which stipulates that part of the funds be used to identify the resting places of Feriköy's anonymous dead.

The American Board's association with the cemetery and its active role in the development of the site is part of a long tradition. As a prominent local Protestant institution, the Board was involved in the establishment of the burial ground. Moreover, in the century and a half since cemetery's opening, many members of the mission and their families have been interred there (most recently, Tom and Arza

Nicholson, John Scott, C. Robert Avery, and Miriam Hagopian).

The land for the burial ground was presented in 1857 as a gift of Sultan Abdülmecit I (1839–61) to the embassies of the leading Protestant powers of the time: Great Britain, Prussia, The United States of America, the Netherlands, Sweden, Norway, Denmark and the Hanseatic Cities. Distant from the city's settled areas, the site offered an ideal location for a cemetery. It was meant to replace the old Protestant graveyard near present-day Taksim square. Urban development in the vicinity of Taksim had forced the closure of the former burial ground, which dated back to the sixteenth century.

After negotiation, representatives of the embassies drew up a list of statutes and agreed to share the duty of managing and financing the cemetery. The site was divided in such a way that each power received its own national section. A portion in the northwest corner comprising one-sixth of the total area was allotted to the United States.

Although responsibility for the cemetery was entrusted to political authorities, the American Board, as well as other local Protestant religious institutions, played an important role in looking after the burial ground. The minutes of a Board meeting on 21 November 1857 cast light on the organization's influence. Members of the mission "voted that Mr. Brown (first dragoman in the U.S. legation) be requested to act on behalf of the American residents in

regard to the new cemetery, and that Mr. Dwight (of the Board) be a committee to inform him of this vote and to act with him on the part of the missionaries." Clearly, in matters of religion, such as care of the consecrated ground where fellow Christians (as well as fellow citizens) would be laid to rest, the secular representatives were willing to defer to the ministers of the faith.

The significance of religious leadership both in the cemetery's founding and future is further highlighted in an account of the burial ground's opening ceremony on 18 February 1859. Well attended by the Protestant community, the celebration was conducted by local pastors and the heads of religious institutions, including the American Board's Rev. H.G.O. Dwight who gave the apostolic blessing. In an address to the congregation another clergyman summed up the importance of the event.

To acquire this site, all members of the Protestant community, long separated, joined together in harmony. The worldly authorities set an example. . . It is—as God wills—a permanent memorial to the united Protestant princes and nations, and is henceforth dedicated to His rule and purpose. May He preserve this unity, so that it remains forever under the protection of religious and faithful Christly authority, shielded from all desecration.

Minutes of American Board meetings subsequent to 1859 show the organization's continued participation in the cemetery's administrative affairs. The missionaries either directly contributed or attempted to acquire funds for the American portion of the finances, even petitioning Congress in 1859 for \$1000 to cover the U.S. share of building a wall around the site. Their efforts appear to have been carried out in consultation with John P. Brown, the State Department official charged with overseeing American interests at the burial ground.

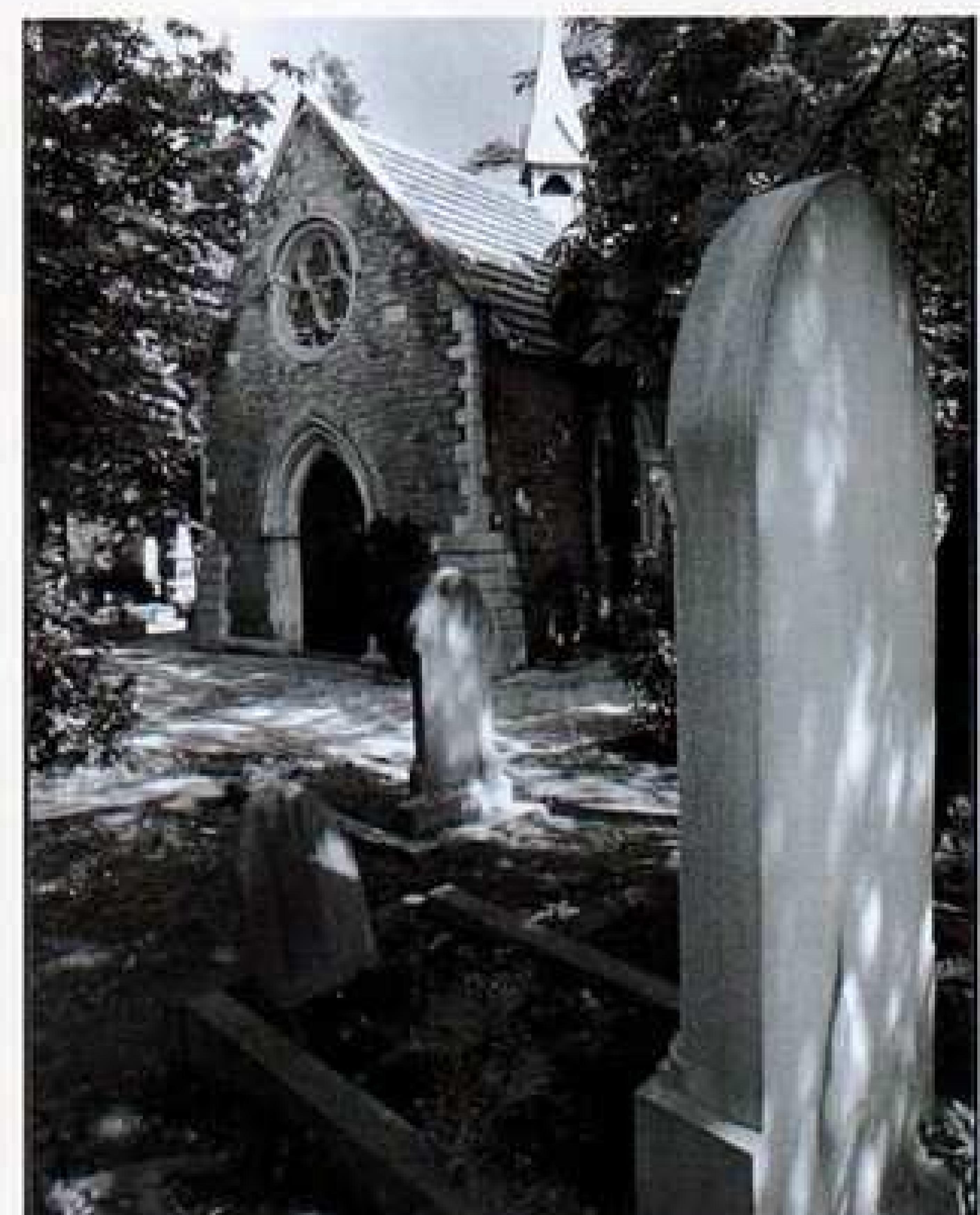
The Board's concern with the cemetery had practical relevance. As a major U.S. institution in Istanbul, the organization required space at the burial ground for those of its members, or their families, who died in service. In fact, Elizabeth Riggs, the first person buried at Feriköy, was a daughter of missionary Elias Riggs. Board records from 1860 indicate that

the missionaries decided to request the American ambassador to assign part of the cemetery expressly for the use of their families. Furthermore, in the summer of 1863, the bodies of a number of missionaries and their children were disinterred from the old Taksim burial ground and transferred, along with their gravestones, to Feriköy.

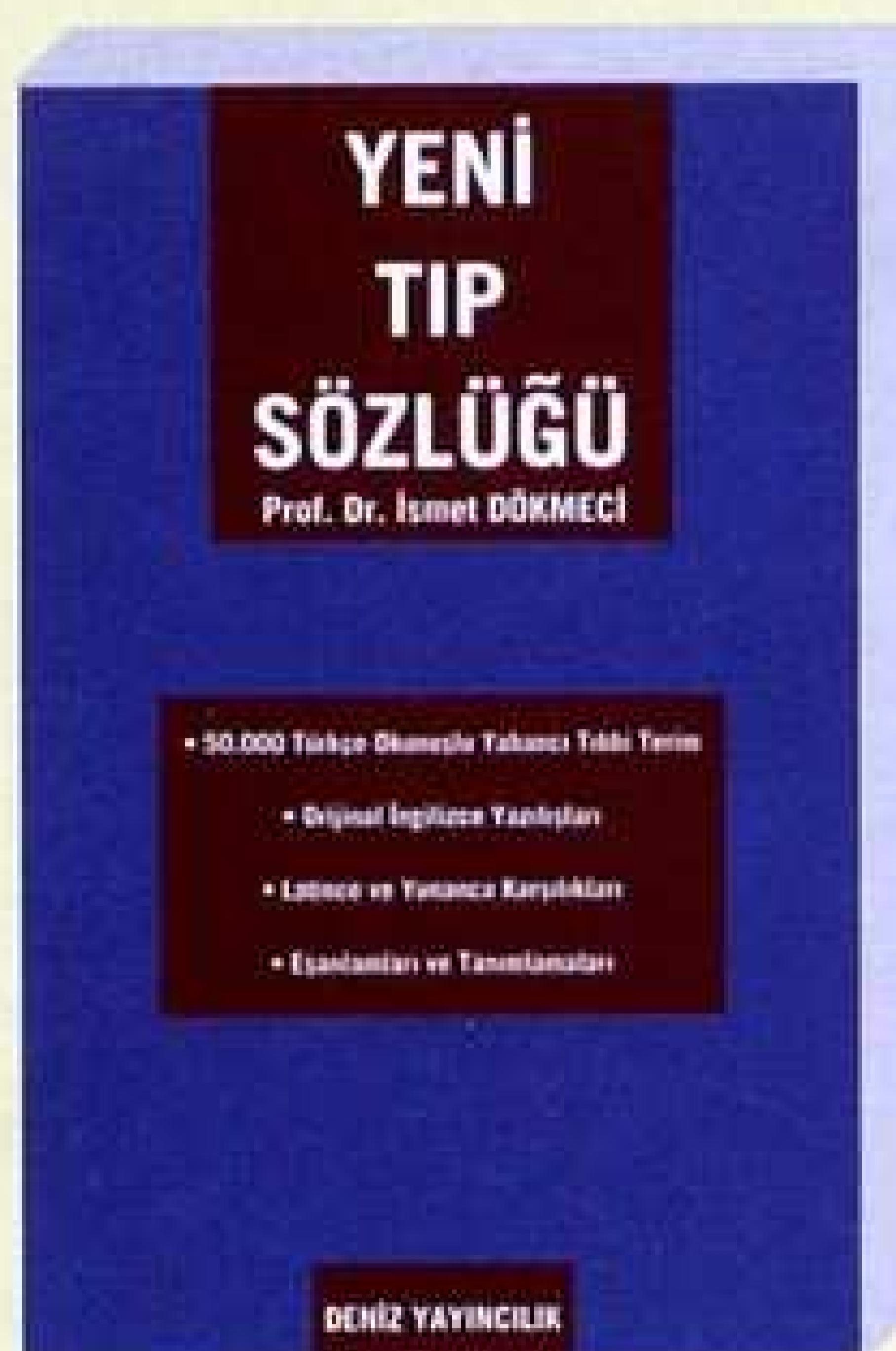
Among the remains from Taksim—which make up the core of the earliest burials in the cemetery's American section—were those of Constantine Washington Goodell, son of William Goodell, one of the founders of the Board mission at Istanbul. Constantine, the first American child born in the city (named in honor of both his birthplace and the capital of the United States), was stricken down by gastric typhoid in 1841 at age nine. His bereaved father ordered the following epitaph inscribed on the boy's tombstone:

Time was, is past, thou can't not it recall;
Time is, thou hast, employ the portion small;
Time future is not, and may never be;
Time present is the only time for thee.

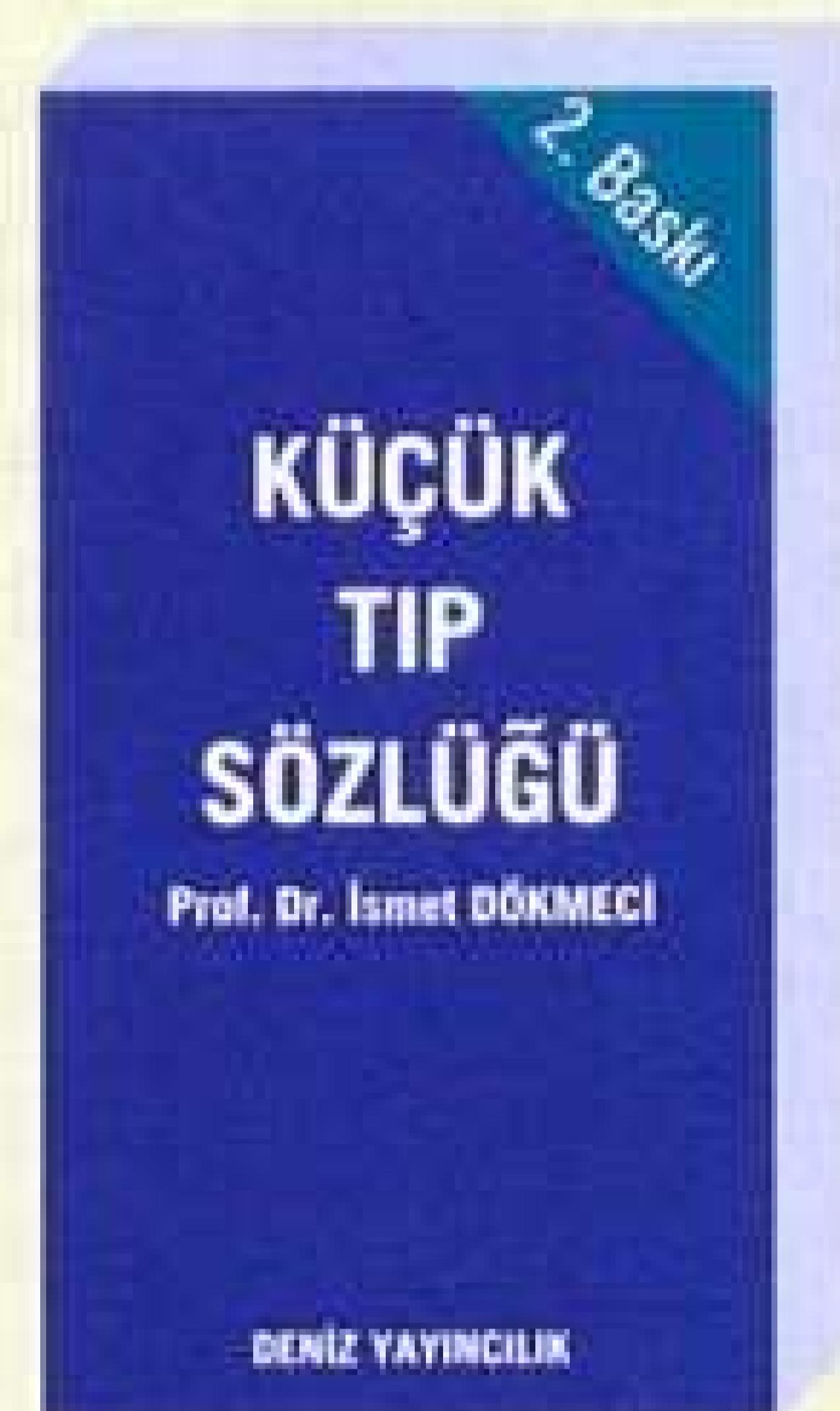
Constantine's grave-marker still stands at Feriköy. The epitaph has worn away over the decades since his death, leaving only traces of a few isolated letters on the face of the stone. This is fitting testimony, perhaps, of a truth expressed in the first line. Yet, even weathered with age, the monument is a tangible sign of the past, inspiring reflection—as well as recollection of a tradition which survives to the present day.

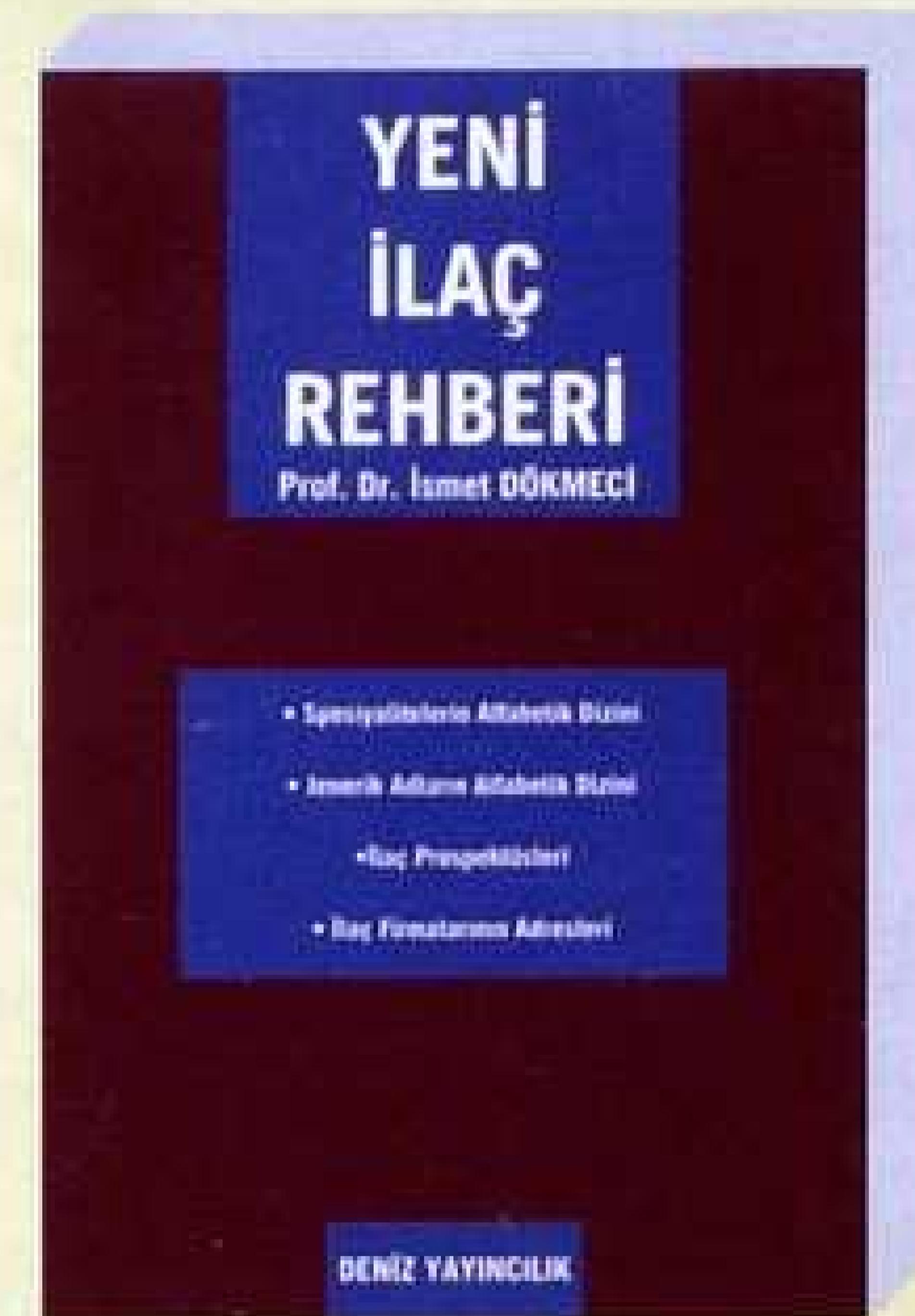
DENİZ Yayıncılık'tan *Doktorlar, eczacılar, araştırmacılar için* üç yeni kaynak:

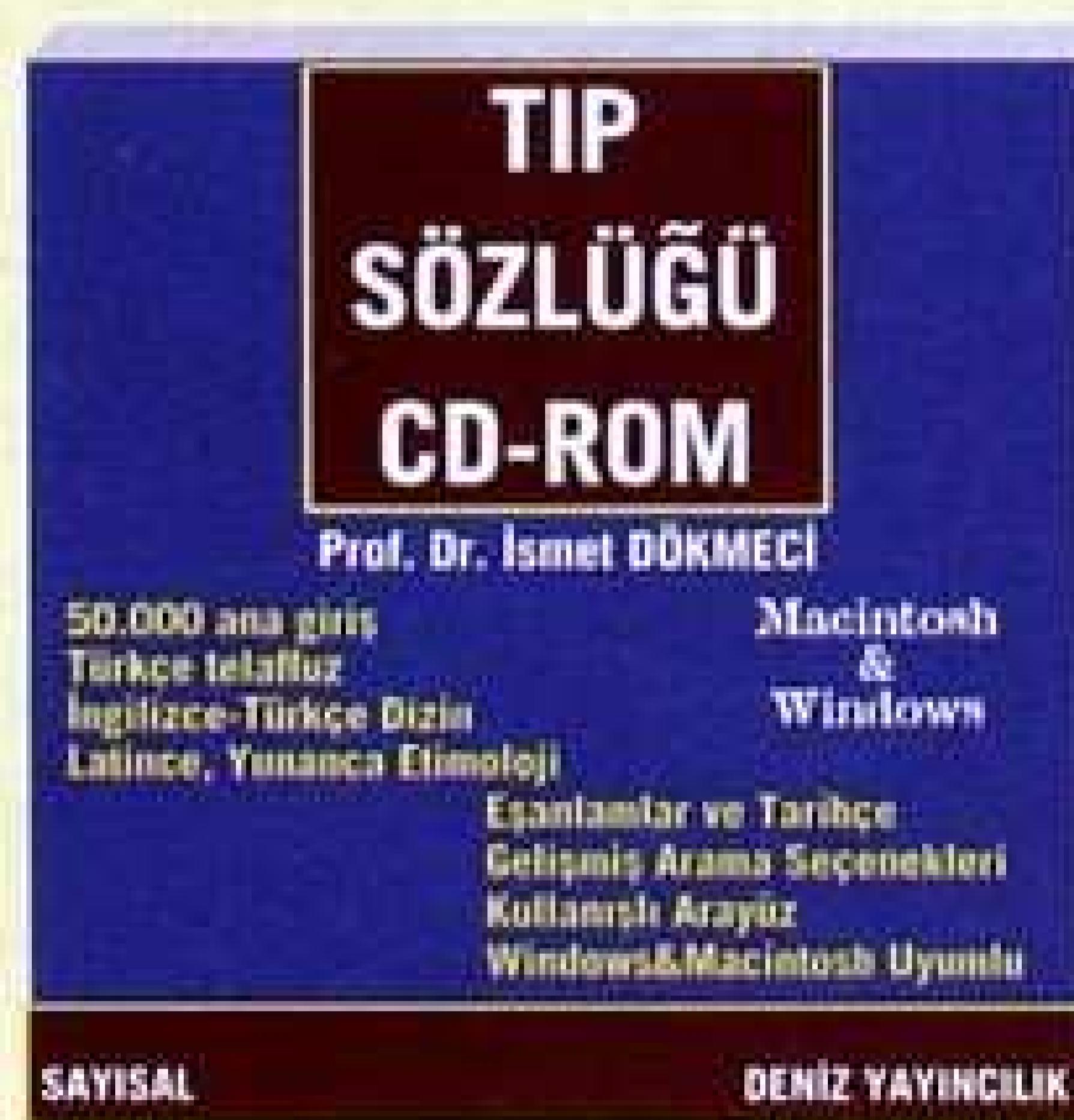
50.000 ana giriş
Türkçe telaffuz
İngilizce-Türkçe Dizin
Latince, Yunanca Etimoloji
Eşanlamlar ve Tarihçe

16.000 ana giriş
Türkçe telaffuz
İngilizce-Türkçe Dizin
Latince, Yunanca Etimoloji
Eşanlamlar ve Tarihçe

Spesialitelerin Alfabetik Dizini
Jenerik Adların Alfabetik Dizini
İlaç Firmalarının Adresleri
İlaç Prospektüsleri

50.000 ana giriş
Türkçe telaffuz
İngilizce-Türkçe Dizin
Latince, Yunanca Etimoloji
Eşanlamlar ve Tarihçe
Gelişmiş Arama Seçenekleri
Kullanışlı Arayüz
Windows&Macintosh Uyumlu

Spesialitelerin Alfabetik Dizini
Jenerik Adların Alfabetik Dizini
İlaç Firmalarının Adresleri
İlaç Prospektüsleri
Gelişmiş Arama Seçenekleri
Kullanışlı Arayüz
Windows&Macintosh Uyumlu

Macintosh Apple Inc., Windows Microsoft'un Tescilli Markalarıdır.